"cogito ergo sum"

Mart 2021

HAYALET

Para ile Satılmaz. Resimli Mecmua

sosyal mesafeyi koru

SAĞLIKLI KAL!

Sokaktaki canlar için
kapınızın önüne
bir kap yemek ve
su koymayı da unutmayınız.

Fakabasmaz Zihni
Kanlı Balta
Tüm Heyecanı ile
Devam Ediyor.

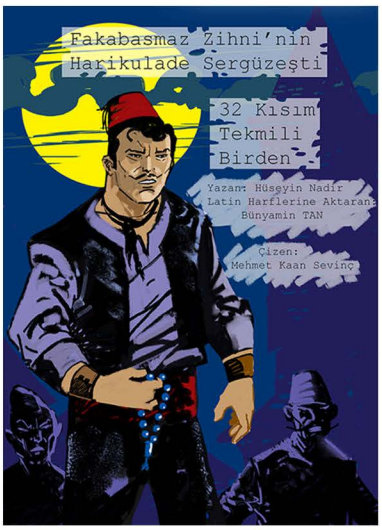

Çizgi Roman Oku-yorum
N-ÖDÜL
Sidera'nın Dünyası
Comic Sohbet
ÇİZGİROMAN
BULMACA
SEYAHAT TEFRİKA
ÇİZGİ ROMAN
ÖYKÜLER

Atilla Bilgen, Bünyamin Tan, Elvan Adıgüzel, Gülhan Sevinç,
Hasan Türkoğlu Korkmaz Uluçay, Mehmet Kaan Sevinç, Murat Yapıcıer,
Nevra Çelikel, Selcan Aktaş, Sibel Çelikel, Züleyha Ekici.

Hayal'et Resimli Mecmua Mart 2021

Sayı: 44

Kurucu-Yayın Yönetmeni-Editör
Mehmet Kaan Sevinç

Yayın Danışmanı
Süheyl Toktan

Yayın Kurulu
Atilla Bilgen - Bünyamin Tan
Elvan Adıgüzel - Gülhan D Sevinç
Mehmet Dal- Mesut Ekener
Murat Yapıcıer -Sibel Çelikel

"44'üncü Sayının İşlerinin Oluşturulmasında Emeği Geçen Arkadaşlarımız"
Atilla Bilgen - Bünyamin Tan
Elvan Adıgüzel - Gülhan D Sevinç
Hasan Türkoğlu - Korkmaz Uluçay
Mehmet Kaan Sevinç - Murat Yapıcıer
Nevra Çelikel - Selcan Aktaş
Sibel Çelikel - Züleyha Ekici

Kapak İllüstrasyonu
Mehmet Kaan Sevinç

Grafik Tasarım
Gülhan D Sevinç

e-Mail
hayaleteposta@gmail.com

Hayal'et Resimli Mecmua
imece usul ile bila bedel hazırlanmaktadır.

Para ile satılmaz.

Editörden

2017 yılının Mart ayında *"Vira Bismillah"* deyip yayınlamaya başlamışız **Hayal'et Resimli Mecmuayı**. Dört koca sene geçmiş aradan dile kolay. **44**'üncü sayımız ile beşinci seneye başlangıç yapıyoruz. Arada bazı sayılarımızı mücbir sebeplerden dolayı iki sayı olarak yayınlamıştık. Öyle olmasaydı şu anki sayımızla 49'uncu sayımıza ulaşmış olacaktık.

Başlangıçtan bu yana kimi bir görünüp kaybolan, kimi uzunca bir süre devam ettikten sonra ayrılan, ara sayımızda dergimizi okuyup beğenen ve yazmaya başlayıp daimi yazarımız olan, ilk sayıdan bu yana desteğini esirgemeyip **Hayal'et Resimli Mecmua'**nın içeriğine katkıda bulunan bütün yazar ve çizer dostlarımıza çok teşekkür ediyoruz hepinizin eline sağlık.

Bu sayımızdan itibaren ve bundan sonraki sayılarımızda da keyifle okuyacağımız N-Ödül, Sidera'nın Dünyası ve Çizgi Roman Oku-Yorum ana başlıklı yazıları ile aramıza katılan Selcan Aktaş, Züleyha Ekici ve Hasan Türkoğlu aramıza hoşgeldiniz.

Herkese iyi okumalar.

Hayal'et Resimli Mecmua

İçeri...

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

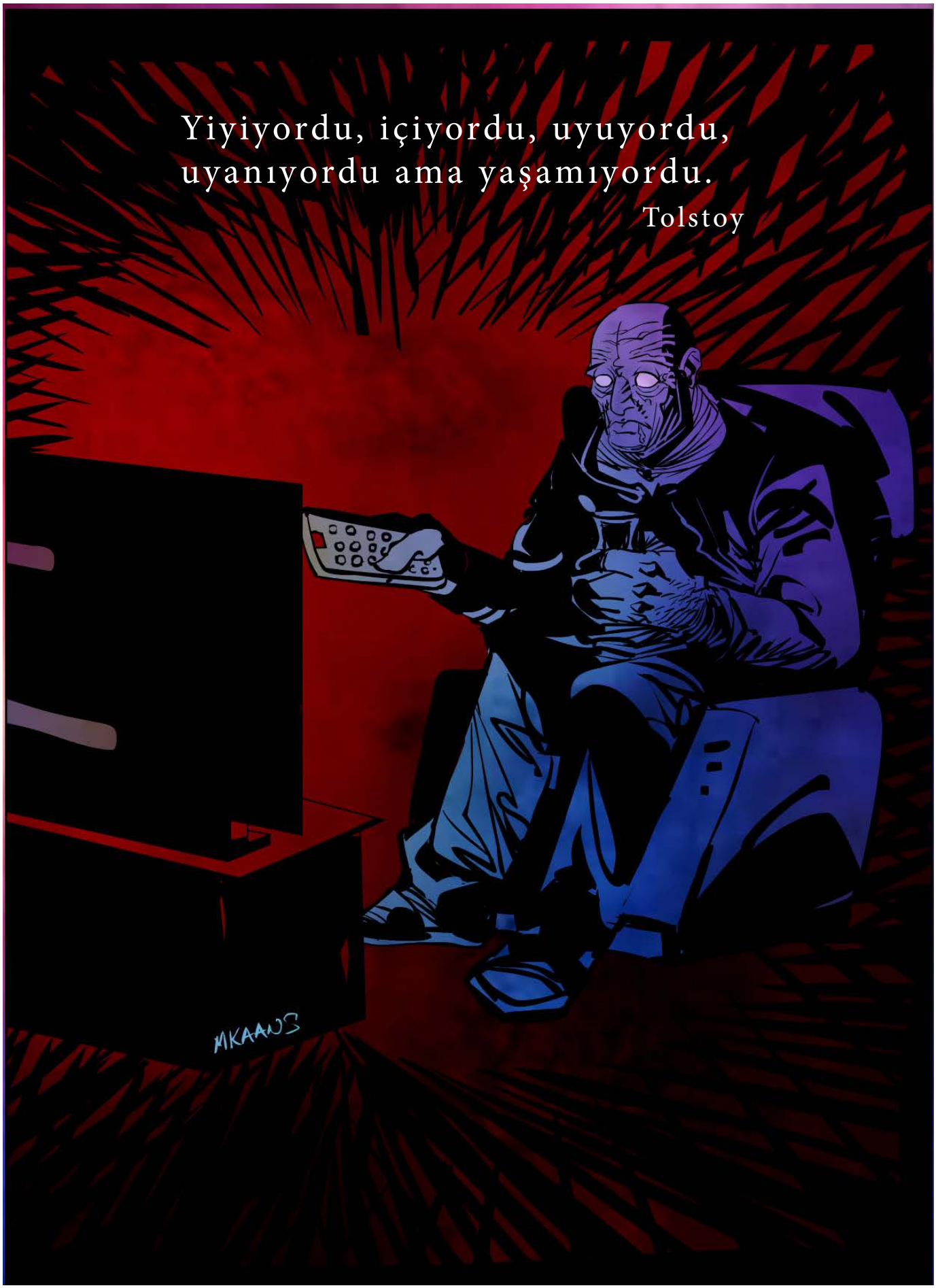

Dr. Seuss'a ait 6 kitabın 'insanları yanlış bir şekilde betimlediği' gerekçesiyle artık yayımlanmamasına karar verildi.

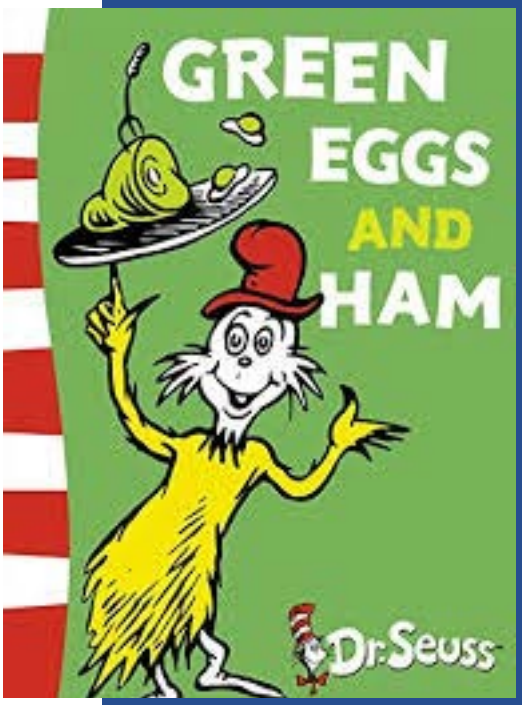

Dr. Seuss'un 6 . kitabı

"IRKÇI GÖRSELLER"

Nedeniyle Artık Yayınlanmayacak

Dr. Seuss Enterprises, ABD'li çocuk kitapları yazarı Dr. Seuss'un 6 kitabının 'ırkçı görseller' barındırdığı gerekçesiyle yayımının durdurulduğunu duyurdu. Söz konusu 6 kitabın artık hiçbir şekilde basılmayacağı belirtildi.

Dr. Seuss'a ait 6 kitabın 'insanları yanlış bir şekilde betimlediği' gerekçesiyle artık yayımlanmamasına karar verildi.

Kararın, detaylı bir inceleme ile eğitimcilere danışıldıktan sonra alındığını ifade eden Dr. Seuss Enterprises tarafından yapılan açıklamada, "Bu kitapların satışının durdurulması, tüm göresellerin detaylı bir şekilde incelenmesinin akabinde alınmıştır. Dr. Seuss Enterprises'ın tüm bireyleri, toplumları ve aileleri temsil etmesi için verdiğimiz sözü tutmak zorundayız." dendi.

Ayrıca kararın Dr. Seuss'un doğum günü olan 2 Mart'ta alınması tartışma yarattı. Karara karşı yazarın bazı okuyucuları, Dr. Seuss'un kesinlikle ırkçı ve anti-semitik olmadığını hatta 2. Dünya Savaşı sıralarında Nazi iktidarını hedef alan çizimler yaptığını ifade etti.

Artık yayımlanmamasına karar verilen kitaplar ise şunlar:

'And to Think That I Saw It on Mulberry Street'
'If I Ran the Zoo'
'The Cat's Quizzer'
'Scrambled Eggs Super!'
'On Beyond Zebra!'
'McElligot's Pool'

Dr. Seuss olarak bilinen Theodor Seuss Geisel,1904 yılında Massachusetts'te dünyaya geldi. Aynı zamanda bir karikatürist de olan Dr. Seuss, 1991 yılında hayatını kaybetti. Yazarın Türkçeye de çevrilen 'Loraks', 'Şapkalı Kedi've 'Yeşil Yumurta ve Salam' gibi klasik çocuk kitapları, en çok bilinen eserleri arasında.–

BOĞAZİÇİLİLER'DEN AYVALIKLI ÇOCUKLARA: ''BİZ SİZLERİ ÇOK SEVDİK''

Bir grup Boğaziçi Üniversitesi öğrencisinin sosyal ve kültürel kaynaklara erişimi kısıtlı olan çocuklarla atölyeler yapmak üzere Ayvalık'a doğru çıktıkları yolculuğun hikâyesi kitaplaştı. ''Biz Sizleri Çok Sevdik'' başlığıyla yayınlanan kitap, 2015 yılında başlayan Boğaziçi Üniversitesi Ayvalık Okulları projesinin öyküsünü projeyi yürüten gönüllü öğrencilerin gözü ve kaleminden anlatıyor. Boğaziçi Üniversitesi Yayınevi'nden çıkan 162 sayfalık bu serüvenin yazarları ise Miray Bal, Serkan Çalışır, Ande Ömeroğlu, Ayşegül Öz ve İmran Gökçe Şahin'den oluşan bir grup Boğaziçili öğrenci…

''Biz Sizleri Çok Sevdik'' kitabında, anlatıyı kaleme alan Boğaziçili öğrenciler ilk yola çıkış heyecanlarını, yaz ve kış okullarının belkemiğini oluşturan atölyelerin nasıl ortaya çıktığını, bir yanıyla okulu tamamlayan bir yanıyla da okula alternatif bir eğitim projesi olarak kurgulanan Boğaziçi Üniversitesi Ayvalık Okulları'nda metodolojinin neden çocuk odaklı bir yaklaşımla tasarlandığını; projenin yönetim ve koordinasyonundaki kolektif anlayış ve eşitlik yaklaşımını, yaşadıkları deneyimin zorlayıcı ve eğlenceli yanlarını kapsayan bir bütünlük içinde; bu deneyimi yaşayanların gözünden ortak bir anlatıya döküyorlar.

''Kitap bir son söz değil, sürekli bir deneyim"

''Biz Sizleri Çok Sevdik" kitabında Ayvalık Okulları'nın öyküsü sürükleyici bir kronolojiyle anlatılırken anlatı dili ve anlatıcı türü de bu ortak deneyimin hislerini yansıtan bir ruh haliyle kaleme alınmış. ''Biz bu anlatıcı türüne ''KOBİ" adını verdik" diyor yazarlar. ''Yani Kolektif Bilinç. KOBİ, hem olup biten her şey gören hem de projenin ve olayların tam da içinde olan bir anlatıcı. Bu açıdan bu kitap kolektif bir deneyim ve yaratımın nasıl aktarılacağı etrafında dönen sonu gelmez tartışmaların bir ürünü. Gönüllüler arasındaki yönetişim şeklinden çocuklarla kuracağımız ilişkinin niteliğine, atölye programlarından konakladığımız yerlerdeki temizlik düzenine kadar her konuyu büyük toplantılarla karara bağlamaya çalışan bir grubuz. Dolayısıyla yazılan her satırda bu tavır ve yaklaşımdan parçalar var. Bu kitabı olmuş-bitmiş bir proje üzerine son sözü söylemek veya ona güzel bir nokta koymak için değil; aksine tüm samimiyeti, iyi niyeti ve heyecanıyla devam eden bir deneyim sürecini; biraz da okuyanı heveslendirme gayesiyle beraber aktarabilmek için kaleme aldık".

''Çocuklarla birlikte üretmenin ve öğrenmenin güzelliğini aktarmak istedik"

Kitap, bir yaz okulu süresince yani iki haftalık bir zaman diliminde geçen olaylardan oluşan bir örgüyle kurgulanmış olsa da, beş yılı aşkın süredir devam eden Yaz ve Kış Okulları'nın hikâyesini sunuyor okurlara. Bu aslında üniversiteli gençlerin tanıdıkları, bildikleri bir konfor alanından çıkıp daha önce hiç bilmedikleri bir ilçeye gelip oradaki çocuklarla karşılaşmaları kadar onlarla birlikte büyümeleri ve olgunlaşmalarının da hikâyesi. ''Evet, anlattığımız hikâye gerçekten de kurmaca bir hikâye fakat bizler okuyacağınız karakterleri yaratırken kendimizden bir şeyler katarak, onları yaşadığımız gerçek olayların içine yerleştirerek yazdık" diyor öğrenciler. ''İstedik ki okuyucu bizimle birlikte Ayvalık sokaklarında yürüsün, gezsin, eğlensin aynı zamanda bizimle birlikte öğrensin ve deneyimlesin çocuklarla beraber bir şeyler yapabilmenin güzelliğini".

''Biz Sizleri Çok Sevdik" kitabını Güney Kampüs'te İktisadi ve İdari Bilimler Binası Merdiven Altı'nda yer alan BIT Kahve'den ücretsiz olarak edinmek mümkün. Projenin daha çok gönüllü ile daha çok çocuğa ulaşması için destek olmak isteyenler Boğaziçi Üniversitesi Vakfı'nın web sayfasında yer alan online bağış seçeneğinden Ayvalık Okulları'nı işaretleyerek katkı sunabilirler. (https://www.buvak.org.tr/online_bagis.php)

Haber:Özgür Duygu Durgun

Kaynak:https://haberler.boun.edu.tr

Mehmet Kaan Sevinç

Malum, Dünya'nın en ünlü çizgi roman kahramanlarından biri olan Asteriks'i bilmeyen çok az kişi vardır. Ve Sezar'a boyun eğmeyen küçük köydeki sıkı dostları Hopdediks, İdefiks, Devegücütazıhızı şerbetinin babası Sihirbaz Hokusfokus, Şef Toptoriks, Şair Dertsiziks ve daha nicelerini elbette…

HAYALDEN GERÇEĞE...

Malum, Dünya'nın en ünlü çizgi roman kahramanlarından biri olan Asteriks'i bilmeyen çok az kişi vardır. Ve Sezar'a boyun eğmeyen küçük köydeki sıkı dostları Hopdediks, İdefiks, Devegücütazıhızı şerbetinin babası Sihirbaz Hokusfokus, Şef Toptoriks, Şair Dertsiziks ve daha nicelerini elbette…

İsa'nın doğumundan önceki 50 inci yıldayız. Romalılar bütün Galya ülkesini ele geçirmiş. Bütün Galya ülkesi mi? Hayır! Domuzuna Galyalı olan küçük bir köy düşmana diretiyor... Romalı askerlerin de pek rahatı yerinde değil. Etraftaki küçük düşman ülkeler sivrisinek gibi sokup duruyor.

Hikaye şöyle başlar;

"İsa'nın doğumundan önceki 50'inci yıldayız. Romalılar bütün Galya ülkesini ele geçirmiş. Bütün Galya ülkesi mi? Hayır! Domuzuna Galyalı olan küçük bir köy düşmana direniyor... Romalı askerlerin de rahatları pek yerinde değil. Etraftaki küçük düşman ülkeler sivrisinek gibi sokup duruyor."

Asteriks'in torunları yaşıyor mu ne?

"350 KİŞİLİK FRANSIZ KÖYÜ, ELON MUSK'IN UZAY İNTERNETİ STARLİNK'E KARŞI DIRENIYOR..."

Haberini okuduğumda aklıma, Asteriks ve dostlarının yaşadığı, ''Sezar'a karşı domuzuna direnen" o küçük Galya köyü geldi.

Geçmişte Sezar'a direnen köy sakinlerinin gerçek hayattaki torunları da, bugünlerde Elon Musk'a direniyor domuzuna.

Haberin detayları yan sayfada...

350 KİŞİLİK FRANSIZ KÖYÜ, ELON MUSK'IN UZAY İNTERNETİ STARLINK'E KARŞI DİRENİYOR...

Normandiya'daki küçük bir köy, Elon Musk'ın SpaceX'in Starlink uydu grubu aracılığıyla sakinlerine yüksek hızlı internet sağlama planlarına direniyor.

Saint-Senier-de-Beuvron köyü, uzaydan gelen sinyalleri alarak kablolar aracılığıyla kullanıcılara iletecek Starlink antenlerinden birinin kurulumu için önerilen yerler arasında.

Dünya Mirası listesindeki Mont Saint-Michel'e 20 km'den az bir mesafede yer alan ve yalnızca 350 kişilik nüfusa sahip köyün sakinleri, SpaceX'in önerilen Starlink istasyonuna karşı koyuyor.

Halihazırda alçak Dünya yörüngesinde dönen ve Kuzey Amerika'yla Birleşik Krallık'taki ilk kullanıcılara geniş bant kapsama alanı sunan binden fazla Starlink uydusu bulunuyor. Gelecek yıllarda 40 bine varan sayıda uyduya sahip bir grup kurulması planlanıyor.

Musk bu haftaki açıklamasında, Starlink'in "yıl sonunda Dünya'nın çoğunu ve gelecek yıl itibarıyla da tamamını" kapsayacağını söylemişti.

Firmanın internet sitesinde, sunulan hizmetin "dünyada bağlantının genelde zor olduğu bölgeler için ideal uygunlukta" olduğu belirtilirken, "Starlink'in erişimin sağlam olmadığı veya hiç bulunmadığı konumlara yüksek hızlı geniş bant internet sağlayabileceği" öne sürüldü.

Yine de bazı Saint-Senier-de-Beuvron sakinleri böylesi bir kapsamı gereksiz görüyor.

Emekli bir çiftçi ve Yeşiller konsey üyesi Francois Dufour, AFP'ye açıklamasında "Elektromanyetik dalgaların yarattığı riskler, bölgedeki çok sayıda çiftçiyi rahatsız eden yüksek gerilim hatlarında halihazırda gördüğümüz bir şey" dedi.

"Sosyal ağlar, internet... bunlar zaten var. Neden Ay'da internet aramaya ihtiyaç duyuyoruz?"

Köy aralıkta, Fransa'nın ulusal radyo frekansı ajansı ANFR'dan gerekli yasal onayı alan Starlink anteni inşasını engelleyen bir karar almıştı.

Sözkonusu ret kararı, SpaceX müteahhidi Sipartech'in kolaylıkla aşılabileceğini söylediği teknik bir hususa dayanıyordu.

Önerilen istasyon arazisinden 60 metre uzaklıkta yaşayan Anne-Marie Falguieres, "Biz Elon Musk'a saldırmıyoruz" diyor.

"Teknofobik değiliz... Ama bu antenler, en azından Fransa'da, tamamen yeni şeyler ve bunların tehlikeli olup olmadığını bilmek istiyoruz."

Haber: Anthony Cuthbertson

www.indyturk.com

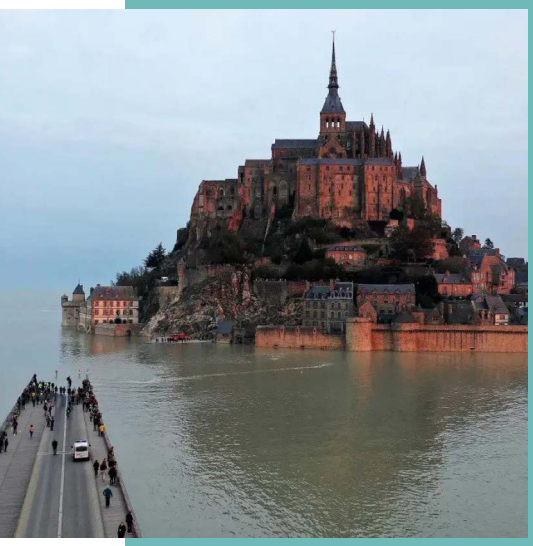

Ustaya Veda...

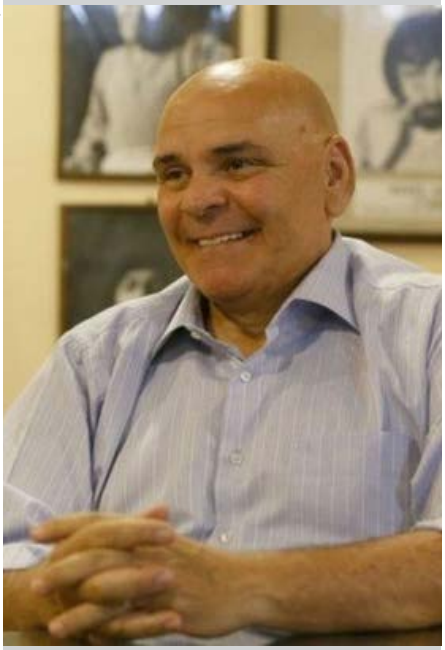

Rasim Öztekin
(14 Ocak 1959; İstanbul - 8 Mart 2021; İstanbul)
Türk tiyatro, sinema ve dizi oyuncusudur.

Türk Sinemasının Usta Sanatçısı

RASİM ÖZTEKİN

Hayata Veda Etti.

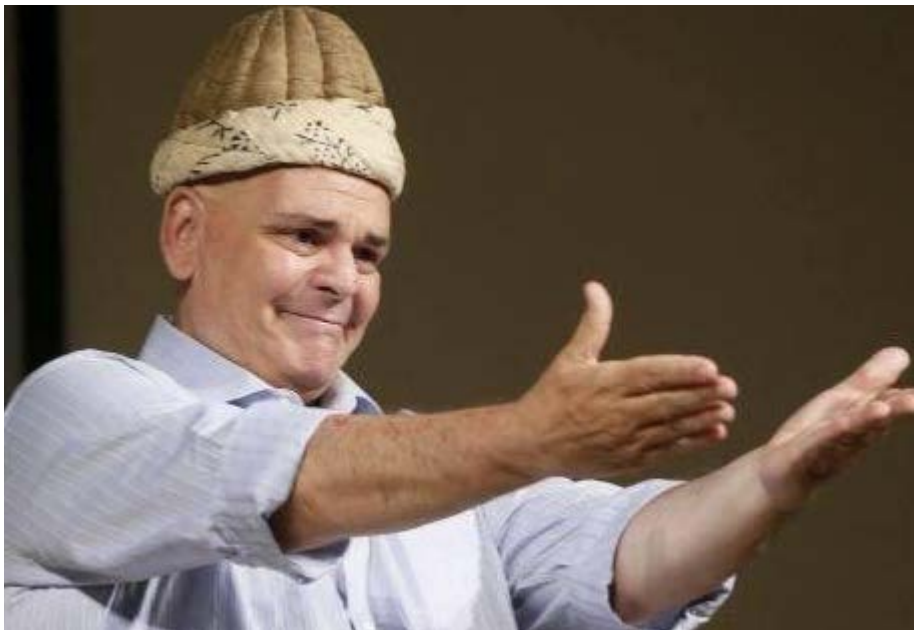

Tiyatronun çınarlarından.Türk sinemasının usta sanatçısı, geleneksel Türk Tiyatrosu'nun kıymetli kavuğunu yıllarca muhafaza edecek kadar saygın bir sanatçı Rasim Öztekin hayata veda etti.

Rasim Öztekin *(14 Ocak 1959; İstanbul - 8 Mart 2021; İstanbul)* Türk tiyatro, sinema ve dizi oyuncusudur.

Oyuncu Pelin Öztekin'in babasıdır. İstanbul'daki Galatasaray Lisesinin ardından İstanbul Üniversitesi Basın Yayın Yüksek Okulundan mezun olan sanatçı, sahne yaşamında ilk deneyimlerini İstanbul Akademik Sanatçılar Topluluğu ve Kadıköy Halk Eğitim Merkezi ve Nöbetçi Tiyatro'da amatör çalışmalarla edindi. Ferhan Şensoy'un Ortaoyuncular topluluğunda profesyonel tiyatro sanatçılığına başladı. 2016 yılında Kel Hasan Efendi'nin kavuğu Ferhan Şensoy tarafından kendisine devredildi. 20 Eylül 2020 tarihinde ise kavuğu Şevket Çoruh'a devretmiştir

Ferhan Şensoy'un **Rasim Öztekin** için yazdığı mektup: ***"Günü geldi, uçtu gitti gökyüzüne. Kavuklu fotoğrafı asılı durur Ses 1885'te. Bir gün ben de uçup geleceğim gökyüzüne. Buluşuruz gökyüzünde neşeli bir meyhanede"***

Selcan Aktaş

N -ÖDÜL

Merhaba, N-ÖDÜL köşesinde bu sayıdan itibaren okuma sürecinize katkıda bulunmak ve sizleri kaliteli eserlerle tanıştırmak adına şimdiye kadar Nobel Edebiyat ödülü almış kitapları birlikte irdeleyecek ve yazarlarını tanıyacağız.

İlk kitabımız Mo Yan'ın kaleminden "Kızıl Darı Tarlaları".

"Haruki Murakami" ile başlayan Uzak Doğu edebiyatı serüvenim "Mo Yan" ile taçlandı ve okuma listelerimin önlerinde yerlerini aldı diyebilirim. 522 sayfa boyunca savaşın en gerçekçi ve acımasız sahneleriyle kendi ailesinin hatıralarını birleştiren Mo Yan sizi her sayfada iliklerinize kadar ürkütmeyi başarıyor.

2012 yılında Nobel Edebiyat ödülüne layık görülen Japon asıllı Mo Yan, ülkesini edebiyat anlamında dünyada bir adım daha öne taşıdı. Uzak Doğu edebiyatının o döneme kadar çok dikkat çekmemiş olması bir muamma… Zira hem anlatım biçimi, hem anlatılan gerçek olaylar tarih ve edebiyat dünyasını sarsacak nitelikte. Özellikle Mo Yan'ın "Kızıl Darı Tarlaları"nı okurken tüylerinizi diken diken edecek gerçeklerle yüzleşmeye hazır olmalısınız. Bir savaşın ne kadar vahşi olabileceği sorusuna cevap arıyorsanız okuma listenize mutlaka bu kitabı almanızı tavsiye ederim.

Dünyada daha çok savaş, daha çok kavga, daha çok kan görmek isteyenler; milletleri birbirine düşürerek iç savaşları tetikleyenler, savaşlar sürdükçe kendilerine silah endüstrisinden pay bekleyenler, kendilerinden tiksinmek için okumalılar bu eseri.

Çocuklardan tutun da, kadınlara, erkeklere hatta hayvanlara kadar ve hatta geleceğin teminatı mısır tarlalarına kadar her şeyi tek tek savaş ortamındaki psikolojik durumları açısından inceliyor yazar.

Erkeklerin daha da vahşileştiği, kadınların erkeklerle omuz omuza mücadele ettiği, çocukların çok erken yaşta insanoğlunun tüm pisliğiyle yüzleştiği ve savaşın adeta ilkelleştirdiği ortamları yaşıyormuş gibi çeviriyorsunuz sayfaları.

Kırmızı (kızıl) kanı, darı (mısır) bereketi simgelerken; kanın bereketin ve barışın önüne geçtiğine şahit oluyorsunuz.

En son sayfayı kapattığınızda aslen dünyalı olarak kuralların hiçbir kıtada değişmediğini, gücü elinde barındıranın güçsüzü kıyasıya ezdiğini tüyleriniz ürpererek hatırlıyorsunuz.

Kitabı neden yazdığıyla ilgili önsözde bir açıklama yapma gereği duyan yazar, Nobel Edebiyat Ödülü töreninde yaptığı konuşmada "Romancının yaptığı tarihi bire bir kopyalamak değildir, bu tarihçilerin sorumluluğundadır. Romancılar savaşı, insanlık tarihi boyunca cehalet yüzünden sürekli ortaya çıkan bu olguyu anlatırken, onun insan ruhunu nasıl bozduğunu ve insanın savaş süresince nasıl değiştiğini dile getirir." der. Nitekim "Kızıl Darı Tarlaları" yazarın doğduğu köye komşu köyde geçen gerçek hikâyeden esinlenir.

Çin sinemasının önde gelen yönetmenlerinden Yimou Zhang'ın beyaz perdeye aktardığı bu kitabı okumak bazen sizi ağlatacak derecede zorlasa da, savaşın ne kadar ilkel bir davranış sistemi ve gereksiz olduğunu bir kez daha hatırlatacak hepimize.

Sibel Çelikel

TERAPİST KOLTUĞUNDA ŞEYTANIN AVUKATLIĞI

Beyaz yüzlü, kalın kaşlı, kır saçlı, orta yaşlı, soğuk ve mesafeli bir adam terapistim. Yine de onun ofisinin koltuğunda kendimi rahat hissediyorum. Belki de mesleği gereği böyle olmak zorundadır. Herkesle derin bir bağ kurup hepimizin derdiyle içlense akşamları hasta olup çıkar bu odadan. Kimi zaman fazla didaktik konuşuyor.

Beyaz yüzlü, kalın kaşlı, kır saçlı, orta yaşlı, soğuk ve mesafeli bir adam terapistim. Yine de onun ofisinin koltuğunda kendimi rahat hissediyorum. Belki de mesleği gereği böyle olmak zorundadır. Herkesle derin bir bağ kurup hepimizin derdiyle içlense akşamları hasta olup çıkar bu odadan. Kimi zaman fazla didaktik konuşuyor. Bu her şeyi bilen ve öğreten adam pozları bazen canımı sıkmıyor değil ama içimde varlığından emin olduğum öfkeyi ona yöneltmek istemiyorum. Sonuçta o beni iyileştirmek için burada. Daha doğrusu ben o umutla bu koltukta oturuyorum. Bastırılmış, derinlere gömülmüş öfkemin kaynağı da muhatabı da o değil.

Şu an bana "terapist sessizliği" numarası yapıyor. Keşke bu konulara bu kadar meraklı olup da uygulanan tekniklerin çoğunu bilmeseydim. Bir zaman sonra bu sessizlikten sıkılıp içimde ne varsa yalan yanlış, düzenli düzensiz, bağlantılı bağlantısız demeden saçma sapan konuları ipe serilen çamaşır gibi sıralayarak adeta bir sayıklama şeklinde dökmeye başlayacağım. O benim makine gibi durmadan konuşmalarıma alışıktır. Sadece beni tetikleyecek bir cümle arıyor şu anda.

Damdan düşer gibi:

"Toplumun seni hayal kırıklığına uğratan boyutu nedir?" diye neşteri tam da olması gereken yere vuruyor. Bu adam işinin ehli.

"Çağın kronik hastalığı olmuş zehirli ilişkiler…" diyerek sayıklamalarıma başlıyorum.

"Pamuk ipliğine bağlı toksik aşklar…

Asla geri gelemeyecek olana karşı kokuşmuş nostaljik övgüler….

Lanetimiz olmuş sanal sevişmeler…

Beyaz camdan gözbebeklerimize akan kalplerdeki gizli karanlığı

İllüstrasyon- Nevra Çelikel

görebilmek ise benim kişisel lanetim…

Karın yağmasına, gölün buz tutmasına, güneşin doğuşuna ve batışına çocuklar gibi sevinir olmuşuz da yanı başımızda solan çiçeğe su vermeye üşeniriz…

Herkes biliyor aslında zamanın çok geç olduğunu… İlk sevdaya benzer hiçbir duygu kalmadığını… O romantik çağların geride bırakıldığını… Hızlı geçenin aslında zaman olmadığını, sadece bizim yavaşlamış olduğumuzu… Bunları bilmek kolay, kabul etmek zor…

Yine de çabalıyor insanoğlu… Bir ele, bir avuca, bir amaca, bir inanca, bir sebebe, bir sonuca, bir anlama bağlanıp tutunmak için….

Buz gibi camlardan sızan o soğuk yalanlar hep kendilerini çözdürecek sıcak bir gerçek bulmak için…

Sen bana bakma sayın terapistim. Benim insanlara bakıp onları en iyi versiyonunu hayal etmek, onları kafamda yüceleştirmek, onların apaçık kusurlarını ve zaaflarını hayal gücümün yardımıyla törpülemek gibi bir huyum vardır. Benim arızam da bu galiba. Fark etmek… Buna rağmen ümit etmek…

Terapistim yorum yapmıyor. Susuyor. Ben yine sayıklama ormanımda daldan dala atlıyorum.

Dün gece bir rüya gördüm. Dipsiz bir kuyuya düşen birine el uzatıyorum. 'Canım yanıyor." dediğini duyuyorum. Uyandığımda fark ediyorum ki düşen de bendim aslında."

Terapistim sessiz ve sabırlı bakışlarla dinliyor. Rüyamı analiz edecek diye bekliyorum ama hiç oralı olmuyor. Benim sustuğumu görünce yeni bir konu açıyor:

"Geçen seansımızda en sevdiğin filmin "Şeytanın Avukatı" olduğunu söylemiştin ancak sebebini açıklayamamıştın. Bu hafta bunun hakkında biraz düşünme imkânı buldun mu? Bu filmin seni neden etkilediğinden bahsetmek ister misin?

Sandığınız gibi değil sayın terapistim. Filmdeki kadının eşi tarafından ihmal edilmesi değil canımı yakan… Eşinin başarı hırsıyla kamaşmış olan gözünden kaçıp şeytanın zulmüne maruz kalan mağdur kadın değil olay… Her kadın kendi şeytanından kendini korumayı bilir, bilmelidir.

Madem rüya değil film analizi yapmak istediniz size sormak isterim. O filmde asıl güçlü olan kimdir?

Hırsın kurbanı olan avukat, şeytanın gölgesinde nasıl da küçücük kalmıştır. O şeytan ki başarılarıyla zekâsıyla övünen, insanlara yardım eden, iyilik temsili bir melek olduğunu sanan adamcağızı nasıl da elinde oyuncak eder. Ne zaman ki bir insan "Ben çok mütevaziyimdir." dese içimden bir gülme, aklıma da bu film gelir. Bu kadar kibir kokan bir cümle daha olabilir mi?

Ortalık tüm gücünü oturduğu makam koltuğundan alan insanlarla dolu. Ola ki birileri onlardan yetkilerini alacak diye ödleri kopar. Salgın süreci ilk başladığında birkaç günlüğüne de olsa işini yapamadığı için bunalıma giren insanlar oldu. Çünkü işinden başka bir var olma biçimi geliştirmemiş. Unvanından başka kendine özel ve gerçek bir isim koymayı aklına bile getirmemiş. Varlığının farklı boyutlarını zerre oluşturma gereği duymamış. İş yerinde takındığı tutumun gerektirdiği yıkıcı eril bir alandan sevdiklerine, eşine, dostuna, çocuğuna da tavır göstermiş ve tüm hayatını bunu doğru sanarak geçirmiş. Çünkü kimse ona bunun yanlış olduğunu söyleyecek cesareti gösterememiş. O da zaten çevresini bunu dile getiremeyecek kadar korkak çünkü kendine muhtaç insanlarla bezemiş. Bunların emeklilikleri yalnızlıkla doludur. Öyle ki uzun tatillerde bile sanal pohpohlanma sistemlerine başvurabilirler. İş yerlerinden iki adım ötede tanınmadıkları bilinmedikleri herhangi bir ortamda kendilerini eksik ve rahatsız hissederler. Bir de sorduğun zaman kendilerini günahsız ve egosuz ilan ederler. Yardımsever insan rolü oynamayı severler çünkü bu onların egolarını besler. Ne diyor filmin sonunda: 'Kibir en sevdiğim günahtır.'"

"Çünkü kibirli insan başka suçlar işlemeye meyillidir mi demek istiyorsun?"

"Üstelik zerre suçluluk duymadan… Yaptığına kutsal kılıflar hazırlamıştır çoktan… Hatta tüm kötülükleri insanlığın iyiliği için yaptığını bile iddia edebilir, daha kötüsü öyle zannedebilir."

"Peki sen, rüyanda olduğu gibi kendi elini tutmaya ve canı acıyan yanını karanlıktan çıkarmaya devam edebilecek misin? Yoksa kaderini, geleceğini, mutluluğunu seni öfkelendiren o bencil ve kibirli insanlara bırakarak gelip onların senin elini tutmalarını mı bekleyeceksin?"

Daha başka ne söylenebilir ki? Ben de rüyamı analiz etmediğini zannetmiştim saf gibi. Zamanın dolmasına biraz daha olmasına rağmen teşekkür edip odadan çıkıyorum.

Dışarıdaki buz gibi havayı derin derin soluyorum. İçimde ne zamandır küflenen öfkenin bir bölümüyle birlikte sıcak nefesimi yavaş yavaş dışarı bırakıyorum. Artık daha başka türde filmler izlemeye karar veriyorum. İlham ve umut veren iyileşme hikâyeleri olabilir.

YAYINEVİ

TALAS YAYIN DAĞITIM

ÜNLÜ ÇOCUK MASALLARI

Yazar: Mehmet Buğra - Çizer: Mehmet-Gülhan Sevinç - Yayına Hazırlayan: Mehmet Buğra – Kapak Tasarım: Sümeyra Avcı - İlkokul 1. Sınıf - 1. Hamur, 80 gram - 368 sayfa (20 x 16, 1 x 48)

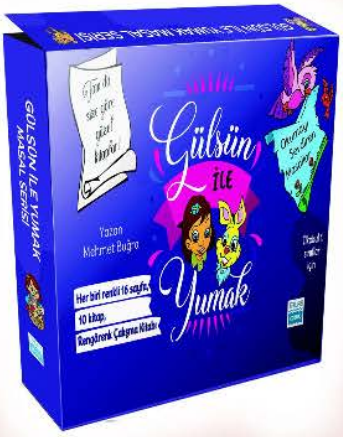

GÜLSÜN İle YUMAK

Yazar: Mehmet Buğra - Çizer: Mehmet-Gülhan Sevinç - Yayına Hazırlayan: Mehmet Buğra – Kapak Tasarım: Sümeyra Avcı - İlkokul 1. Sınıf – 1. Hamur, 80 gram - 184 sayfa (10 x 16, 1 x 24)

Hasan Türkoğlu

J. Michael Straczynski tarafından yazılan 'Silver Surfer (Gümüş Sörfçü): Ağıt' çizgi romanı Marvel Comics'in ana evrenine dâhil, ama bu evrenin zaman akışını çok etkilemediğini söyleyebilirim ve bana göre de yazar bu hüzünlü veda hikâyesiyle en iyi işlerinden birisini çıkarıyor.

Galaksinin en bedbaht karakterlerinden Silver Surfer'ı unutulmaz bir macerayla son yolculuğuna uğurlamaya var mısınız?

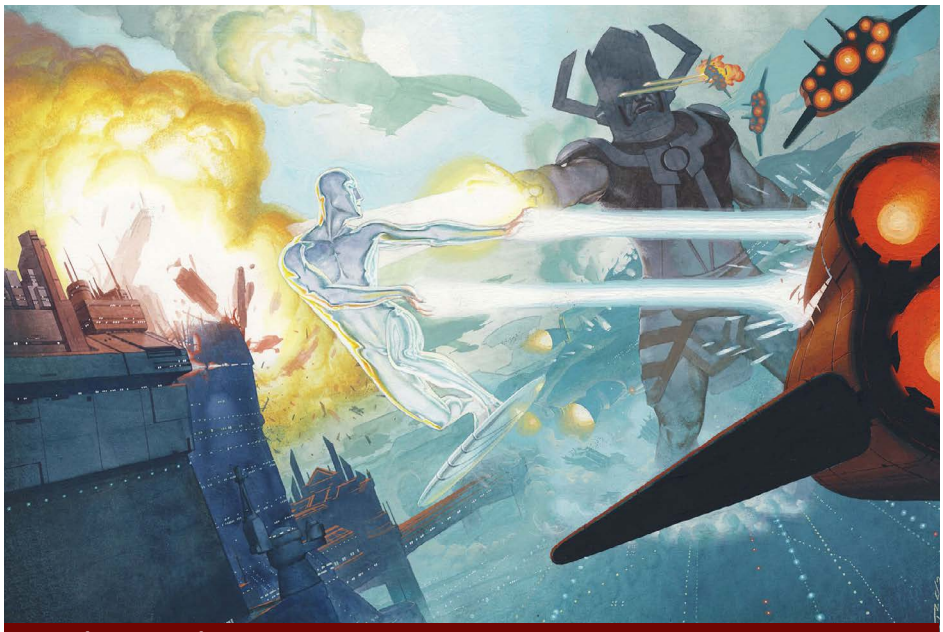

ÇİZGİ ROMAN OKU-YORUM SILVER SURFER AĞIT

ELÇİ, SÜRGÜN VE İYİ YÜREKLİ KAHRAMAN SILVER SURFER'IN (GÜMÜŞ SÖRFÇÜ) SON YOLCULUĞU

J. Michael Straczynski tarafından yazılan 'Silver Surfer (Gümüş Sörfçü): Ağıt' çizgi romanı Marvel Comics'in ana evrenine dâhil, ama bu evrenin zaman akışını çok etkilemediğini söyleyebilirim ve bana göre de yazar bu hüzünlü veda hikâyesiyle en iyi işlerinden birisini çıkarıyor. Galaksinin en bedbaht karakterlerinden Silver Surfer'ı unutulmaz bir macerayla son yolculuğuna uğurlamaya var mısınız? Ama önce; kahraman-elçi-sürgün Norrin Radd yani daha aşina olunan adıyla Silver Surfer kimdir kısaca bir tanıyalım.

Gerçek adı Norrin Radd olan Silver Surfer, Zenn-La adlı bir gezegende doğmuştur ve sevgilisi Shalla-Bal ile birlikte yaşamaktadır. Fakat günün birinde gezegenine açlığını dindirmek için koskoca gezegenleri yiyip bitiren Galactus gelir ve Norrin Radd'ın gezegenini, evini yok etmekle tehdit eder. Norrin son bir umutla onun huzuruna çıkar ve gezegeni için bağışlanma diler. Milyonları, hatta milyarları gözünü kırpmadan yok eden bir canlı olsa da Galactus mantıksız bir varlık değildir. Bu nedenle de Norrin Radd'ı dinler; eğer yeni gezegenler bulabilecek bir elçisi olsaydı Zenn-La'ya zarar vermeyeceğini söyler, ama aynı zamanda da an itibariyle açlığının dayanılmaz sınırlara ulaştığını hatırlatır. Norrin'in gezegenini kurtarmak için yapabileceği başka bir şey yoktur ve bu tek fırsatı kaçırmak istemez. Elçiliğe talip

olur; tek şartı doğduğu gezegenin dokunulmadan bırakılmasıdır. Milyonlarca yıldır evrende yalnız başına yaşayan Galactus bu teklifi kabul eder ve kozmik gücünü kullanarak Norrin'i Silver Surfer'a (Gümüş Sörfçü) dönüştürür. O artık halkının, gezegeninin kahramanıdır. Vücudu gümüş ya da gümüş görünümlü kozmik bir maddeyle kaplanan Norrin, yine aynı maddeden yapılma sörfü sayesinde artık yıldızların arasında uçabilmekte, uzayda nefes almaya ihtiyaç duymadan yaşayabilmektedir. Ne en yakıcı yıldızın sıcağı ne de uzayın ilikleri donduran soğuğu ona zarar veremez. Ellerinden ve vücudundan ışın halinde yollayabildiği kozmik gücününse sınırı yok gibidir. Ama her şey bu kadar mükemmel olamaz, bütün bu gücün bir bedeli olacaktır… Elçilik görevini yapabilmek için Zenn-La'yı ve Shalla-Bal'ı ebediyen terk etmek zorundadır. O artık vazifesi asla sona ermeyecek bir elçidir.

Galactus'un emrinde yıllarca galaksileri dolaşıp efendisinin yiyebileceği yerler ararken yavaş yavaş vicdanı da körelir ve bulduğu gezegenlerin üstünde yaşam olup olmadığını umursamaz hâle gelir. Ta ki yolu Dünya'ya düşüp Fantastic Four (Fantastik Dörtlü) ile karşılaşana kadar. Gezegenlerini korumak için gösterdikleri fedakârlık ve birbirlerine olan bağlılıkları Silver Surfer'ın uzayın soğuğunda donan kalbini ısıtır ve unutulmaya yüz tutmuş değerlerini yeniden uyandırır. Böylece onlarla birlikte efendisine başkaldırır… Dünya'yı kurtarır ama karşılığında ceza olarak gezegenimize hapsedilir. Dünya'nın etrafına görünmez bir bariyer yerleştiren Galactus, Silver Surfer'ın bir daha asla Dünya'yı terk edememesini ve uğruna efendisine ihanet ettiği insanlarla yaşamak zorunda kalmasını garanti altına alır ve o artık bir sürgündür.

Silver Surfer ilk kez 1966 yılında Fantastik Dörtlü'nün 48'nci sayısında ortaya çıkıyor. Daha sonra 1968 yılında Stan Lee'nin yazıp John Buscema'nın çizdiği/resimlediği kendi serisine kavuşuyor. Maceralarının genel teması; Silver Surfer'ın muazzam gücünü ele geçirmek isteyen Mephisto, Loki ve Dr. Doom gibi kötü adamların saldırılarına uğraması, çeşitli süper kahramanlarla anlaşmazlıklar yaşayıp onlarla dövüşmek zorunda kalması ya da uzaydan gelen bir tehdide karşı Dünya'yı savunurken korumaya çalıştığı insanlar tarafından yanlış anlaşılması gibi konulardır. Doğuştan asil bir yüreğe sahip olan Silver Surfer ne kadar çabalarsa çabalasın insanoğlunun neden sürekli olarak birbirlerini ve üzerinde yaşadıkları bu cennet gibi gezegeni yok etmeye devam ettiğini anlayamaz. Farklı ve güçlü olandan, ötekinden daima korkan insanlarsa ona hep düşmanca davranır. Silver Surfer ise her seferinde erdemliliği ve iyi yürekliliğini de muhafaza ederek olayları çözen bir karakterdir.

Yıllar önce Silver Surfer: Ağıt'ı okuduğumu sanıyordum, ama sanırım okumamış ve öylesine bir göz atmışım çizgilerine de hayranlık duyarak. Aradan zaman geçip tekrar okuduğumda ise Silver Surfer: Ağıt'ın ne kadar iyi bir çizgi roman olduğunu anladım ve tekrar bilmem kaçıncı kez okuyorum. Hem zamanının hem de her zamanın çizgi romanı olmayı başarıyor Silver Surfer: Ağıt. En son söyleyeceğimi en başta söyleyeyim; çizgi romanlar

sonuçta görsellik barındırıyor olabilir, ama gözleri görmeyen birisine okusanız bu çizgi romanı o kişinin bu çizgi romandan klasik hale gelen iyi-kötü savaşından çok daha fazla çıkarımlarda bulunacağı çok net… Bu kadar iyi ve güçlü yazılmış, görselliği olmadan sadece metinlerini okumak zorunda kalsanız bile çok şey anlatan, hayatında hiç çizgi roman görme şansı dahi olmamış gözleri görmeyen birisi için bile anlamlı olacak kaç çizgi roman vardır!... Biliyorum çok iddialı bir söylem, ama benim için kesinlikle böyle bir çizgi roman Silver Surfer: Ağıt.

'Silver Surfer: Ağıt' içinde bolca alt metin barındırıyor; insanlığın kıymet bilmezliği ve yıkıcı yapısını, yozlaşmış yönetim ve ezilen halklar ile halkın kendi içinde de yozlaşmış iki yüzlü ilişkiyi, ötekileştirmeyi ve buna başvurarak insanlık olarak birbirimize kolayca nasıl zarar verebildiğimizi oldukça sert eleştiriyor J. Michael Straczynski. Çizgi romanı hiç süper kahramanlık kısmına değinmeden genel olarak böyle özetleyebilirim.

Çizer Esad Ribic ise her zaman iyi bir çizer benim için ve bu çizgi romanda da gerçekten harika bir iş çıkarmış. Çizerler artık çizimlerini dijital tabletlerle yaparken bazı çizerler halâ klasik çizim tekniklerini tercih ediyor ki Esad Ribic bu çizgi romanın sadece çizimlerini değil renklendirmesini de klasik yöntemlerle yapmıştır. Resim ile ilgilenen birisi olarak klasik çizim tekniklerinden dolayı benim için ayrıca güzel ve önemli yapıyor Silver Surfer: Ağıt'ı. Çizimlere ilave olarak ben panellemelere de dikkat eden birisiyim. Çünkü yazarın hikâyesi panellemeler ile iyi bir hikâye akışı sağlayamıyorsa bütün çizgi roman çekilmez olabiliyor ki bence bu bir çizgi romanda en önemli şeylerden birisidir. Belki de panellemeler için iyi hikâye ve iyi çizim arasındaki köprüdür bile diyebilirim. Çizgi roman okuru olarak; Ağıt'ta panellemelerin akıcı ve iyi olmasıyla birlikte uzay, karakter çizimleri ve özellikle de Silver Surfer çizimleri keşke her çizgi romanda çizimler bu kadar

iyi olsun dedirtiyor. Bunun yanı sıra balonlamalar da sıkıntısız bir şekilde ve akıcı yapılmış diyebilirim.

Silver Surfer ölümcül bir hastalığa yakalanmıştır ve dünya gezegeninden ilk aklına gelen kişi olarak Mr. Fantastic'ten yardım istiyor, ama Reed Richards (Mr. Fantastic) bütün araştırmalarına rağmen çaresiz kalıyor. İlk olarak Reed'in yanında gelip ondan yardım istemesinin en büyük nedeni de Silver Surfer'ın Fantastik Dörtlü'yü ailesi gibi görmesidir ya da kendisini ailenin bir parçası hissetmesidir ki bunu da daha çizgi romanın en başından çok iyi işlemiş yazar. Zamanında ilk ailesi için gezegeninin insanları için kendisini feda etmiştir Norrin Radd. Galactus'un himayesindeyken Fantastik Dörtlü etkisiyle gözleri açılıp hatalarının farkına vararak tekrar Norrin Radd kimliğini benimsemeye başlamıştır. Böylece bu kez Norrin Radd kendisini insanlık için feda eder… En kötü zamanınızda yardım için yanlarına gideceğiniz ilk kişiler aileniz olacaktır, ya da ailem diyeceğiniz insanlar olacaktır. Bir yolculuktan önce son bir veda için en sevdiklerinizi görmek istersiniz ya hani, işte yazar da bunun duygusallığını oldukça iyi hissettiriyor Ağıt hikâyesinde.

Silver Surfer ikinci yuvası olarak gördüğü dünyaya veda edip evine, doğduğu gezegene dönmek için yola çıkıyor. Ama gitmeden önce bunca zamandır güzelliklerinin tadını çıkardığı dünyaya bir armağan vermek, insanoğluna nasıl muhteşem bir gezegene sahip olduklarını göstermek istiyor ya da aslında bence yazar bunu Silver Surfer ile biz okuyuculara anlatmak istiyor. Silver Surfer'ın ağzından çıkan sözlerle insanlığa tokat gibi çarpıyor yazar J. Michael Straczynski ve çizgi romanın da ötesinde bir edebiyat eseri sunuyor bize; "Dünyanızın güzelliğinin tadını çıkarıyor ve insanlarınızın birbirlerine olan gaddarlığı karşısında şaşkınlığımı koruyorum. Hepiniz aynı türdensiniz. Aynı emellere, aynı korkulara sahipsiniz. Bu sebeple birbirinizi öldürmek daha kolay olsun diye kendinizi ötekileştirme zahmetine giriyorsunuz. Sınırlar, uluslar, kitleler, inançlar, isimler, modalar. Şekilciliğinizden bir çift marka ayakkabı için birbirinizi öldürürsünüz. Liderleriniz kendi iktidarları için sizi sindiriyor ve sömürüyor. Siz de seve seve buna müsaade ediyorsunuz. Yeter ki o liderler sizin gibi olmadığınıza karar verdiğiniz kişileri öldürsün. Siz aklını yitirmiş bir türsünüz." İşte bu sözleriyle yazar insanlığa dair bütün eleştirilerini üzerimize boca ediyor ve Esad Ribic'in çizgileriyle de birleşince muhteşem bir eser çıkıyor karşımıza. Sanırım çizgi romanı yeterince ballandırıyorum ve birçok ayrıntıyı da vermiş oldum, ama hikâyenin daha da derinlerine inmek istiyorsanız bence biran önce bir çizgi roman dükkanına gitmelisiniz.

Hastalığı karşısında çaresiz olduğunu öğrenen Silver Surfer kalan az zamanında gezegenine geri dönüp asıl yuvasında sevdiği kişilerle birlikte olmak için bir yolculuğa çıkıyor. Dünya'da bu yolculuğunun önemli bir parçası. Örümcek Adam ve Doctor Strange ile karşılaşıyor. Biz insanları da uzaylı bir ırk suretiyle öyle güzel eleştiriyor ki... İşte Silver Surfer tam da bu uzaylılarla girdiği diyaloglarda insanlığımızın bitmek bilmez kibirle dolu savaşını ve kendimizi nasıl yok ettiğimizi yüzümüze adeta tokat gibi çarpıyor. Ama bütün anlatımlarını yaparken en sevdiğim şeylerden birisi de yazarın; karakterlerin yıllardan beri oturmuş olan karakterizasyonlarını çok iyi kavramış olması ve okuyucuya bunu iyi bir şekilde aktarabilmesidir. Reed Richards (Mr. Fantastic) olsun Ben Grimm olsun (Thing), Örümcek Adam ve Doctor Strange olsun gerçekten bu karakterlerin artık kemikleşmiş olan kişiliklerini çok iyi kavramış J. Michael Straczynski ve karakterlerin diyaloglarını da buna göre yazmış ve tabi ki Esad Ribic'in çizimleri ile de birleşince ortaya kült olacak bir çizgi roman çıkmış. Eğer bugüne kadar henüz okumadıysanız Silver Surfer: Ağıt'ı, artık okumanızın zamanı gelmiş demektir. Bazı çizgi romanlar tekrar tekrar okunabilir ve her okuduğunuzda onlarda yeni bir şeyler bulacaksınız ya da size hayatın akışında farkına bile varmadan unuttuğunuz değerleri hatırlatacaklardır. Ayrıca anlattıklarıyla da yıllar sonra okunduğunda bile geçerliliğini koruyabilecek ustalıkta yazılmış bir çizgi roman. İşte J. Michael Straczynski ve Esad Ribic'in Silver Surfer: Ağıt'ı böyle bir çizgi roman.

İyi okumalar ve bol çizgi romanlı günler dilerim.

Züleyha Ekici

SİDERA'NIN DÜNYASI

Ben Sidera, bu bölümde dünyamız hakkında coğrafik ve sosyo-kültürel araştırmalarımdan güncel bilgileri sizler için derledim. İlk konumuz *"Silikon Vadisi"*... Umarım beğenirsiniz.

Silikon Vadisi Nedir?

- Akıl, emek, yürek
- Gerçeğin bir başka tarafını gösteren ayrı bakış açıları
- Sistemik düşünme
- Kolektif çalışma
- Hayal gücü
- Değişimi ve gelişimi başlatma iradesi

Kısaca, birlikte "ben" ile "bizi" dengeleyerek, farklı duygu ve düşünceleri bir yerde toplama başarısı diyebilirim.

Silikon Vadisi Neresidir?

ABD'de Kaliforniya eyaletinde bulunan San Jose Vadisi, bir zamanlar meyve ve bal üretiminin yoğun olduğu meşhur bir bölgeydi. El Dorada'da altın yataklarının keşfedilmesiyle bölge, bir dönem "Altın Eyaleti" olarak anılmıştır.

Kaliforniya'nın eski Valisi Lenand Stanford tarafından 1891'de Stanford Üniversitesi'nin kurulması, bir nevi vadinin değişim temellerinin atılması anlamına gelmektedir.

Üniversite mezunu yetenekli öğrenciler, ilk zamanlarda bölgenin imkanı yeterli olmadığından ABD'nin başka bölgelerine göç etmek zorunda kalmıştır.

ABD'de Kaliforniya eyaletinde bulunan San Jose Vadisi, bir zamanlar meyve ve bal üretiminin yoğun olduğu meşhur bir bölgeydi. El Dorada'da altın yataklarının keşfedilmesiyle bölge, bir dönem "Altın Eyaleti" olarak anılmıştır.

Beyin göçünün tersine çevrilmesinin öncüllerinden olan üniversite

Profesörlerinden Fredrick Terman, AR-GE merkezleri ve teknoloji şirketlerinin kurulmasına ön ayak olmuştur.

Profesör öğrencilerine üniversite yakınlarında şirket kurmalarını ve yeni mezun Stanford öğrencilerini işe almalarını önermiştir.

Bilgisayar, fotoğrafçılık ve elektronik alanlarında birçok şirket buradaki öğrencilerle kurulmuştur.

Vadi, yetenek fabrikasına dönüşmüştür.
Bir zamanlar göç verirken, göç alan konuma gelmiştir. San Jose Vadisi'nin adını, dünya Silikon Vadisi olarak zikrediyor bugün. Bu ismin sebebi bölgede yoğun olarak üretim ve geliştirme faaliyetlerinde bulunan silikon çip üreticilerdir.

Silikon Vadisi'nin tarım bölgesi olduğu dönemlerde, insanların başlıca etkinliği toprağı sürme, hasat, hayvanları otlatma gibi birincil ekonomik faaliyetlerdir. Günümüzde donanımdan yazılıma, medya firmalarından Genel Ağ şirketlerine kadar dünyanın en zengin yatırımcılarının bulunduğu dördüncül ve beşincil ekonomik faaliyetlerin geliştiği teknoloji merkezi haline gelmiştir. Burada yaşayan insanların eğitim seviyesi yükselmiş ve bu değişim yaşam tarzlarının ve kültürlerinin de değişmesini sağlamıştır.

Sizce bu dönüşüm Munzur, Fırtına, Güvercinlik, Çoruh, Frig, Hatila ya da Levent gibi muhtelif vadilerimizde de olabilir mi?

Bunun cevabını verebilmek için vadinin coğrafyasını, hem fiziki hem de beşeri olarak inceleyip bakmak ve burayı Silikon vadisi haline getiren maddi, manevi değerleri iyice analiz etmek gerekir.

Lokasyondaki başarılara göz attığımızda, Facebook şirketinin kurucularından Mark Zuckerberg Apple şirketinin kurucularından Steve Jobs karşımıza ilk çıkanlardır. Çoğumuz, başarılarının küresel çapta nasıl gerçekleştiğini merak etmişizdir.

Yazının başına dönersek eğer "Aklı, emek, yürek" bu başarıyı açıklayan anahtar bir cümle olabilir. Bireysel ve toplumsal olarak bu süreçle bazı farklılıklar oluşur.

Tembellik, boşverdimcilik, belirlenmemiş hedefler birleşirse, sonuç verimsizlik olur. Sınırlı enerji ve sınırlı disiplin ile işler yürümez. Gelişmekte olan ülkelerin yaşadığı durum budur.

Olmak dediğimiz şey, önce doğru işi yapmak, sonra da o işi doğru yapmakla vuku bulur.

Hayal edelim , isteyelim, çalışalım olsun…

Bünyamin Tan

İki istihbarat elemanı, şaşkın gözlerle birbirlerine dönüp baktıktan sonra sorgunun başından beri sessizliğini koruyan eleman söze girdi bu defa:

"Peki, nasıl oluyor bu? Yani sen nasıl iletişime giriyorsun bu söylediğin zımbırtılar, adları her neyse?"

"Nasıl iletişime girdiğimi ben de bilmiyorum. Daha doğrusu bunu başlatan şeyin ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok.

GÖKYÜZÜNDEKİ ALAMET-2

İki istihbarat elemanı, duyduklarına anlam verememiş bir halde birbirlerine baktıktan sonra tekrar ona doğru döndüler:

"Eee?"

"Eeesi, şu. İyonosfer, büyük bir kısmı nötr gazlardan oluşan bir tabaka iken güneşten gelen enerjiyi içeren morötesi ışınlar ve x ışınları iyonlaşmaya sebep olur. Bu iyonlaşma bu nötr gazlarının moleküllerini parçalar. Elektrikle yüklenen bu parçacıkların ayrıca canlanmalarına da sebep olur. Evet, yanlış duymadınız. Onlara hayat verir. Biz bu yüklü parçacıkları cansız nesneler olarak görürüz. Ama onlar aslında bizim onlarla konuşmamızı beklerler. Canlı birer varlık gibidirler. İşte bu canlı

varlıklarla iletişim kurarsanız size bu hafızadan önemli bilgileri bahşederler. Ve bu parçacıklarla etkileşime girmek size yeni bir dünyanın kapısını açar ki bu açılan kapıda gördükleriniz her zaman güzel şeyler olmayabilir."

İki istihbarat elemanı, şaşkın gözlerle birbirlerine dönüp baktıktan sonra sorgunun başından beri sessizliğini koruyan eleman söze girdi bu defa:

"Peki, nasıl oluyor bu? Yani sen nasıl iletişime giriyorsun bu söylediğin zımbırtılar, adları her neyse?"

"Nasıl iletişime girdiğimi ben de bilmiyorum. Daha doğrusu bunu başlatan şeyin ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Her şey yağmurlu bir havayla başlıyor ve çakan şimşekleri izlerken alnımın ortasında bir ürperti hissediyorum. Beynimin içinde şimşekler çakmaya başlıyor. Gözümün önünde güneş parlamalarına benzer ışık patlamaları gerçekleşiyor. Parıltılar saçan mavi ışık demetleri, çevremi sarıyor. Başımın iki yanından geçip ileride, gökyüzünün üzerinde ölü bir gri ton rengini alıyor. Birden duyma ve görme yetim, bulunduğum mekânın dışına çıkarak zamanda ileriye gidiyor. Çok yoğun duyguların ortaya çıktığı olaylara odaklanıyor ve bu gri tablonun üzerinde canlıymış gibi hareket eden bir takım nesneler beliriyor. Sonra görüntü gittikçe netleşiyor ve insanları, olayları görüyorum."

"Güzel hikâye, şahane! Valla bravo, iyi yazıyorsun da yalnız bu deli anlatmalarıyla sıyrılıp rapor çakma, paçayı kurtarma derdindeysen onu geçicen! Biz de geçmiş karşına seni ciddi ciddi dinliyoruz!"

"Bakın söylediğim şeyler kulağa saçma geliyor, farkındayım ama hepsi gerçek! Hem bu sadece benim yaşadığım bir olay da değil. Nicola Tesla'yı duymuş muydunuz?"

"Konu şimdi ona mı geldi? Ne alaka? Ne anlatıyon sen?"

"Nicola Tesla'nın hayat hikâyesini okusaydınız bilirdiniz. O da tıpkı benimle benzer şeyleri yaşayan biriymiş. Birçok icadını bu ilhamlarına borçlu olduğu söyleniyor."

"Ha yani teröristliğin yetmedi bi' de dâhi oldun başımıza!"

"Bakın ben terörist değilim ve söylediklerim de doğru. Çok eski çağlardan beri bazı algıları hassas ve duyarlı insanların da başına bu gibi olayların geldiğine dair kayıtlar vardır. Taa antik zamanlara kadar uzanır bu iş."

Bu defa söze giren, az evvelki istihbarat elemanıydı:

"Antik zamanlar derken?"

"Evet, antik zamanlar. Hem de dünyanın birçok yerinde… Birçok antik medeniyette yıldırımlar ve gök olayları kehanet aracı olarak kullanılmıştır. Hatta antik Roma'da bu gibi işlerle uğraşanlara aruspis adı verilirdi. Sadece yıldırımlar, şimşekler değil. Hayvan iç organlarına bakarak kehanette dahi bulunduklarına dair tarihi kayıtlar vardır. Hatta içlerinden en meşhuru olan Pollés'ti. Romalı hükümdarlara yıldırımlara bakarak tavsiyelerde bulunuyordu."

"Şimdi de Nostradamus mu oldun başımıza a… k…?"

"Hayır, asla. Ben kâhin değilim. Bahsettiğim şeyi örnek olarak söyledim. Söylemek istediğim şey, evrende zamanın çoklu boyutları olduğu ve gelecek ile geçmiş arasında bazen bir köprünün oluşturulabildiği. Bazı insanların beyni, bu köprülerde kendine yol bulabiliyorlar. Bu tür beyinler alıcı beyinlerdir. Evrendeki tüm bilgilerin saklandığı bir veri bankası ve bunu yalnızca duyarlı beyinlerin zihnine ilham eden evrensel bir enerji vardır. Ben de onlardan biriyim diyorum."

Ajan, önündeki dosyadan çıkardığı resimleri ve onlara iliştirilen gazete küpürlerini sinirli hareketlerle masanın üzerine yayarak tek tek işaret sağ işaret parmağıyla üzerlerine vurarak gösterdi:

"Ne yani, şimdi bunu, bunu, bunu, bunu evrende bir veri bilmem nesi var da o mu sana yolluyor? Bunların hepsini sen şimdi önceden görüp de çizdin, sonra da aynen senin gördüğün gibi oldular öyle mi?"

"Aynen öyle."

"Ulan valla kafayı yedirtcen bana! Ya çok akıllı bir adamsın iyi yazıyorsun ya da zır deliyi oynayıp kurtulmaya çalışıyorsun. Bizim çocuklar her şeyini didik didik ediyorlar. Birazdan dosya elimizde olur. Son kez soruyorum. Hangi örgüttensin? Söyle, daha fazla uğraştırma! Yoksa bu odadan çıkamazsın!"

Adam, gözleri dolu dolu bir

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

halde yalvaran bir ses tonuyla cevapladı:

"Yemin ediyorum, ben terörist değilim. Benim bir örgütle alakam yok!"

Ajan, sözünü sert bir el hareketiyle kesip dosyadan son çizdiği resmi büyük bir hızla çıkarıp sertçe masaya koydu:

"Ulan yavşak, madem terörist değilsin. Bu çizdiğin a... k… resmi ne öyleyse? Bak üzerinde bir sürü ölü yatan polis memuru var. Resmen propaganda yapmak için hazırlanmış işte. Maksadın ne lan senin, kimlerle bağlantılısın konuş! S…. belanı!"

"N'olur inanın bana, yemin ederim doğruyu söylüyorum. Bu da o gördüğüm olaylardan biri. Eğer önlem alınmazsa çok kötü şeyler olacak!"

"Tehdit mi ediyorsun lan sen bi' de…"

"Hayır hayır hayır, yemin ederim öyle bi' şey değil! Bu da önceden gördüğüm bir olay. Size yalvarırım, önlem alın. Daha fazla ölüm görmek istemiyorum."

"Ulan ben şimdi senin…"

İstihbarat elemanı, tam yerinden kalkıp adamı hırpalamak için ileri atılmıştı ki sorgu odasının açılan kapısının sesiyle bir an durup geriye döndü. Kapıda dikilen istihbarattaki arkadaşlarından biri, elinde bulunan dosyayı göstererek yanına gelmesini işaret ediyordu:

"Bekle beni, birazdan ilgilenicem senle!"

Odadan çıkıp kapıyı kapadığında adam dosyayı açıp söze başladı:

"Herif temiz abi, örgüt içindeki adamlarımızdan da bilgi aldık. Böyle birinin varlığından haberleri yok. Adamın yedi göbek sülalesini didik didik ettik. Bırak örgütü siyasi bir oluşumun içinde bulunan tek kişi bile yok. Soy kütüğüne de baktık. Aslen Batum göçmeniymiş. Arkadaşlarını, çevresini de yokladık hiçbirinden bir örgüt bağlantısı çıkmadı."

"Peki, nasıl oluyor da bu olayların hepsinden haberi var bu herifin. Dalga geçer gibi bi' de oraya buraya ihbar mektupları, mesajları atıyor bu herif!"

"Valla abi, şaştım kaldım, ne diyim."

"Ben biliyorum bu işi nasıl çözeceğimizi!"

Hışımla ardına dönüp tekrar sorgu odasına girdi. Sandalyesine tekrar oturup gözlerini sorguladıkları adama dikti. İyice süzdükten sonra sessizliği bozan şu cümleleri oldu:

"Ulan neler dönüyor bilmiyorum, ama çözeceğim bu işi. Bizimkiler bi' şey bulamamışlar; ama ben öyle kolay kolay vazgeçmem. Şimdi söyle bakalım, bu gördüğün olaylar ne zaman nasıl oluyor?"

"Ben gördükten üç gün sonra oluyor."

"Tamam, şimdi anlat bana gördüklerini."

Adam, gördüğü her şeyi tüm detayıyla anlatıp bitirdikten sonra istihbarat elemanı, söze girdi tekrar:

"Pekâlâ, madem öyle üç gün sonra bu adamı yakalamak için bize yardım edeceksin. Söylediklerinin zerresine inanmıyorum. Ama adamı bulmak için de seni kullanmamız şart. Eğer ters bir hareket yaparsın s…. belanı bilmiş ol!"

Adam, karşısında korkudan tir tir titriyordu. Derin bir nefes alan ajan ise şüpheli ve sinirli bakışlarla onu süzmekten kendini alamıyordu. Bu adamda bilmediği tuhaf bir taraf olduğunu sezinliyordu. Bu bilinmezlik ve belirsizlik duygusu sinirini kat kat arttırsa da adama el sürmekten imtina ediyordu. Son sorgusunda önemli bir itirafçıyı komaya soktuğundan beri operasyonları sekteye uğratan başka bir yanlışa imza atmamak için kendine olabildiğine hâkim olmaya çalışıyordu.

3 Gün Sonra

Olay günü, saldırı hazırlığındaki teröristi bulmak için tüm kolluk kuvvetleri ve istihbarat teyakkuza geçti. Sivil ekipler, tebdili kıyafetle olay yerini bir kilometre çapında ablukaya almışlardı. Polis ve istihbarat elemanları, seyyar satıcısından esnaf çalışanlarına kadar farklı kılıklara girmişti. Günlük rutini bozmamak adına Ayasofya Camii bölgesindeki tüm polisler, her zamanki noktalarında günlük işleriyle alakadar oluyorlardı. Her şey olağan gözükmeliydi. Çatılarda kamufle olmuş keskin nişancılar da yerlerini almışlardı. Her şey usulüne uygun bir şekilde hazırdı. Geriye, verilen eşkâle uygun adamı üzerindeki bombayı patlatmadan yakalamak kalmıştı. Mümkünse canlı yakalanması emri verilmişti. Şayet durumu fark edip bombayı patlatmaya kalkışacağı anlaşılırsa keskin nişancılar adamı anında indirecekti.

Divan Yolu ile Bab-ı Ali Caddesi'nin kesiştiği noktada siyah film çekilmiş sivil plakalı minibüste bekletilen Yaşar, sorgusunu yapan iki istihbarat elemanıyla caddeyi gözlüyordu. Biraz sonra yaşanacaklar konusunda endişeliydi. Bu iş bittikten sonra dahi başına neler geleceği konusunda bir garanti yoktu. Polise ve istihbarat dairesine yolladığı mailler ve postalar başına dert olmuş, içten içe pişmanlık duyuyordu. Sonra bu düşünceleri aklından geçirdiği için kendisini yargılamaya başladı. Sonuçları ne olursa olsun tüm bunları o insanların ölmemesi için yapmıştı. Vatandaşlık görevi olması bir yana ahlak sahibi bir insan olarak başka türlü davranması da mümkün değildi.

Epey süre geçmesine rağmen adam bir türlü görünmemişti. Havada gri bulutlar iyiden iyiye artmış, çevreye soluk bir gri görünüm vermişti. Biraz sonra yağmur yağacağa benziyordu. Bu durum Yaşar'ın canını sıkmaya başladı. Çünkü birkaç gün önce gördüğü vizyonda yağmur yağmıyordu. Ters giden bir şeylerin olduğunu düşünüyordu. Ama ne olduğu konusunda bir fikri yoktu. Biraz sonra birkaç şimşek sesi duyuldu. Aracın camına vuran iri yağmur taneleri yaklaşmakta olan sağanağın habercisiydi. Adamın hâlen ortalarda olmaması iki istihbarat elemanının canını oldukça sıkmıştı. Ters bakışlarla Yaşar'ı süzüyorlardı. Yaşar ise aracın camından gökyüzünü izlemeye koyulmuştu. Kelepçeli elleri ve giydiği kurşungeçirmez yelek otururken kendisini rahatsız hissetmesine neden oluyor, ikide bir olduğu yerde kıpırdıyordu. Biraz sonra yağmur damlalarının sesini keskin bir şekilde duymaya başladı. Diğer tüm sesler kalın bir duvarın arkasından duyulan belli-belirsiz, boğuk titreşimler haline dönüşmüştü. Başının çevresinde beliren çivit mavisi haleyle birlikte yanındaki istihbarat elemanlarının kocaman açılan şaşkın bakışları üzerine dikildi. O ise mütemadiyen gökyüzünü izliyordu.

Tam tepede, yağmur damlaları ve gri bulutların üzerinde flu bir spiral belirdi ve yerini hafif bir parıltıyla geniş bir plazma görüntüye bıraktı. Görüntünün içindeki hareketli resimler yavaşça netleşti ve birkaç gün önce gördüğü adamın silueti belirdi. Bu defa gördükleri öncekinden farklıydı. İlk defa böyle bir durumla karşılaşıyordu. Olayların farklı bir mecrada gelişmesine neden olan bir şey olmuş olmalıydı. Ama neydi? Bunu düşünmeye vakti olmadığını geçirdi aklından ve görüntüyü izlemeye devam etti. Terörist, otobüsten indikten sonra Beyazıt Kapalı Çarşı'nın karşısındaki Tiyatro Caddesi'ne sapıyordu. Caddeyi takiben İstanbul İl Göç İdaresi'ne vardıktan sonra ara sokaklardan sahile doğru inişini sürdürüyor ve sonunda Kennedy Caddesi'ne ulaşıyordu. Caddeyi uzun süre adımladıktan sonra Küçük Ayasofya Camii'ne yöneliyor ve oradan Küçük Ayasofya Caddesi'ne saparak Büyük Saray Mozaikleri Müzesi'ne doğru ilerliyordu. Arasta Bazaar'ı da geçip Sultanahmet Camii yanından Sultanahmet Meydanı'na geçiyordu. Ve orada kurulmuş olan polis noktasında saldırı planını devreye sokuyordu. Gördüğü vizyondan patlama görüntüsüyle uyanmıştı.

Gözlerini gökyüzüne dikmiş vaziyetteki trans hali, yanındaki istihbarat elemanlarının dikkatini o kadar çekmiş ve kafalarını karıştırmıştı ki onlar da göğe bakıp duruyorlardı. Bu dalgınlıklarından faydalanan Yaşar, ani bir hareketle birinin belinden silahını kapıp diğerine kafa attı. Aynı çeviklikle kapının sürgüsünü açıp kendini dışarı attı. Hâlâ sağanak vardı ve birkaç saniye içinde yağmur damlaları, üzerindeki kıyafetleri iyiden iyiye ıslattı. Ne olduğunu anlayamayan istihbarat elemanları da peşi sıra dışarı çıktılar. Yaşar, hızlı hareket etmiş ve araçtan birkaç metre uzaklaşmıştı. Arkasına dönüp baktığında iki istihbarat elemanının sessizce kendisini izlediğini fark etti. Adamlar, teröristin olanları görüp kaçmasından endişe ettikleri için ona müdahale edemiyor, ancak sert mimik hareketleriyle geri dönmesi için uyarıyorlardı. Yaşar ise onların bu uyarılarını dinleyecek zamanı olmadığını iyi biliyordu. Artık gördüğü şeyler ve yaşadığı tüm bu gerginlik, çektiği vicdan azabı ona ağır geliyordu. Bu işi kendisi bitirmeliydi.

Hızlı adımlarla Klodfarer Caddesi'nden aşağı inmeye başladı. Caddeyi takiben Terzihane Sokağı'na saptı. Biraz sonra Türk-İslam Eserleri Müzesi'nin arkasından ilerlerken buldu kendini. Sokağı bitirdiğinde artık Atmeydanı Caddesi'ndeydi ve karşısında Örme Dikilitaş duruyordu. Dikilitaş'ın önündeki

polis memurları, onu görünce gözleriyle takip etmeye başladılar ve ellerini silah kabzalarına doğru yönelttiler. Fakat kendisini yavaşça takip eden polis memurlarından biri, telsizden kendisine dokunulmaması yönünde anons geçince durdu ve gözleriyle onu takip etmeyi sürdürdü. Sonra yavaşça peşine takıldı. Yaşar, Tavukhane Sokak'tan geçip Büyük Saray Mozaikleri Müzesi'ne vardığında etrafını tam bir tur dönerek gözleriyle adamı aradı. Ama adamdan eser yoktu. Çok geç kaldığını düşünürken aklına Arasta Bazaar geldi. Eğer hâlâ zamanı varsa adamı orada bulup işini bitirebilirdi. Kabasakal Caddesi'ni koşarak geçti. Arasta Bazaar'a girdiğinde az ilerisinde kalabalığın arasına karışmış teröristi gördü. Nihayet onu bulmuştu.

Hızlı adımlarla adama yaklaştığında adam bir an durdu. Sağına soluna bakındı. Yeniden yürümeye başladı. Yaşar da onunla birlikte adımlamaya başladığında adam yine bir şeylerden şüphelenmiş olmalı ki yeniden durdu. Bu defa arkasını döndüğünde onunla göz göze geldi. Enselendiğini anlayan adam, hızla kaçmaya başladı. Yaşar da elindeki silahla peşine düşmüştü. Yaşar'ın peşindeki istihbarat elemanları da bir yandan koşmaya diğer yandan telsizleriyle adamın kaçtığı yönü anons geçmeye başladılar. Akbıyık Caddesi'ne sapan terörist, panikle koşmaya devam ediyordu. Tam karşısından gelen polisleri görünce Bayram Fırını Sokağı'na sapıp koşmayı sürdürdü. Cankurtaran Caddesi'ne vardığında caddenin aşağısından gelen bir başka polis ekibini görünce Erol Taş Cafe'nin bulunduğu yöne doğru koştu. Meydana vardığında yukarıdan gelen polisler, Şadırvan Sokak'tan ilerleyen ekip ve Cankurtaran Parkı'nı çeviren bir başka polis ablukası onu alt sokaktan kaçmaya zorladı. Fakat girdiği sokağın çıkmaz sokak olduğunu biraz sonra fark etti.

Yaşar, sokağın başında derin derin nefes alarak bir süre öylece bekledi. Sonra silahı adama doğrultarak yeniden koşmaya başladı. Terörist, sokağın sonuna gelmişti ve çevresine bakınarak kaçabileceği bir yol arıyordu. O sırada Yaşar, adama iyice yaklaşmıştı ve onu takiben istihbarat elemanlarıyla polisler de sokağa girip elleri silahlarında bir vaziyette yavaşça ilerliyorlardı. Artık her şeyin sona erdiğini ve teslim olması gerektiğini söylüyor, bir yandan da temkinli adımlarla ilerliyorlardı. Yaşar'la göz göze gelen terörist ona hitaben:

"Yaklaş, yaklaş da gör e… a…."

"Senden korktuğumu mu sanıyorsun yavşak!"

"Çok mu cesur sanıyorsun kendini ha!"

"Kes sesini! Buraya kadar, yat aşağı! Çök hadi!"

"O işi geçecen sen! Madem buraya kadar beni takip etmeye yüreğin vardı, o halde ölmeye de hazırlan!"

Cümlesini bitirir bitirmez Yaşar'ın üstüne koşmaya başladı. Hem Yaşar'ın hem de polislerin namlusundan çıkan kurşunlardan birkaçı isabet etti. Fakat adam sarsılsa da koşmaya devam etti. Üzerindeki patlayıcıyı iyice yaklaşıp patlatırsa sonunun felaket olacağını bilen Yaşar, koşmaya ve adama ateş etmeye başladı. Yaşadığı gerginlikten namluyu tam doğrultamadığından kurşunlar isabet almıyordu. Birbirlerine iyice yaklaştıkları anda Yaşar son gücüyle teröristin üzerine atladı. O anda fünyedeki düğmeye basıldığını duydu. Büyük bir patlamayla devasa bir ateş topunun çıktığını gördü. Bunlar duyduğu ve gördüğü son şeylerdi. Sonrası tamamen karanlıktı.

Yaşar'ı sorguya çeken istihbarat elemanları ve polisler, patlamanın etkisiyle kendilerini koruyabilecekleri yerler bulup köşelere sinmişlerdi. Kimisi de yere atmıştı kendini. Patlamanın ilk anları geçtikten sonra yerden kalkanlar ve sindikleri köşelerden çıkanlar, sokağın ortasının parçalanmış iki cesetle kan gölüne döndüğünü gördüler. Sokaktaki yapıların duvarları, kan ve et parçalarıyla boyanmıştı. İki istihbarat elemanının aklından da aynı şey geçiyordu. Ona inanmamışlardı ve o, bunu onlara hayatı pahasına ispatlamıştı. Birçok insanın hayatını kurtarmış; ama çektiği acılar da parçalanan bedeniyle son bulmuştu. Ondan geriye bir dosya dolusu resim ve yaşamını ona borçlu olan birçok insan kalmıştı. Ve laneti olan yeteneği de onunla birlikte göğe yükselmişti, geldiği yere… Ve sağanak, yerini bulutların arkasından sıcak yüzünü gösteren güneşe bırakmıştı.

-Bitti-

Korkmaz Uluçay

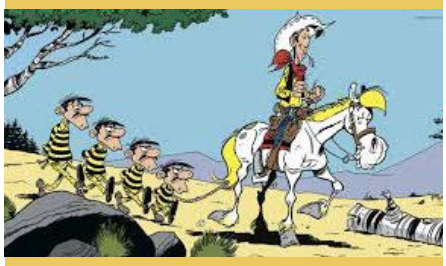

Çok acil işim çıktı konsoloslukta, bir iki saatte hallederim sanıyorum. N'olur "Korcan" sizde kalsın işim bitene kadar. Kız kardeşini de Gönül teyzeye bıraktım; yaşlı kadın, ikisine birden bakamaz…

BABAM DÖVER ONU

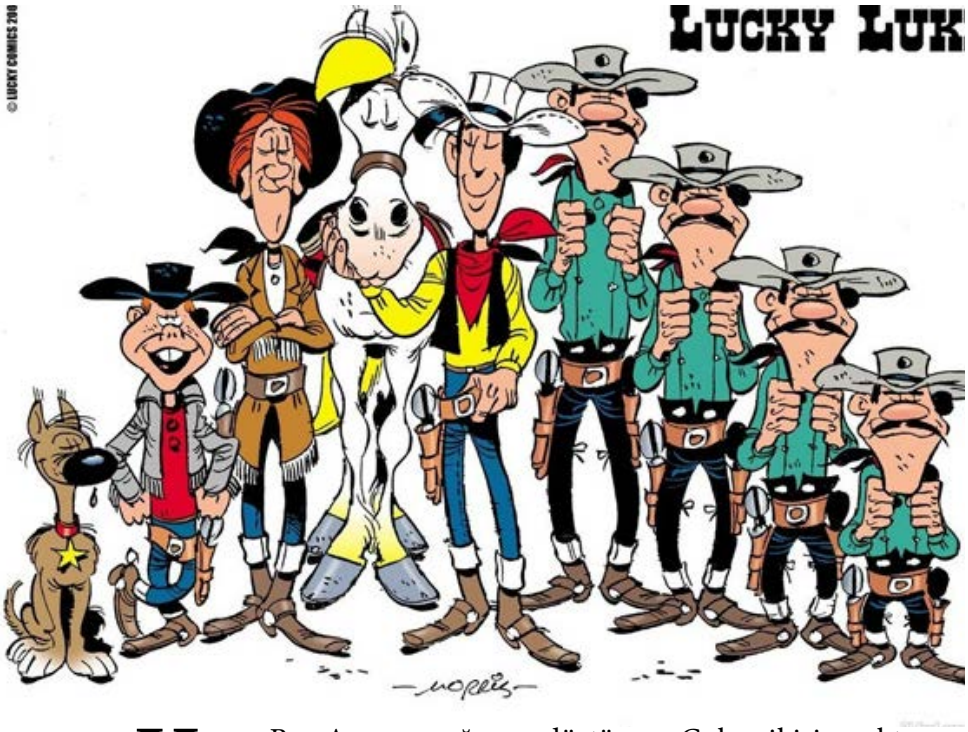

–Kenan Bey Amca, ocağınıza düştüm… Çok acil işim çıktı konsoloslukta, bir iki saatte hallederim sanıyorum. N'olur "Korcan" sizde kalsın işim bitene kadar. Kız kardeşini de Gönül teyzeye bıraktım; yaşlı kadın, ikisine birden bakamaz… Bu tabağı da sizin için getirdim, buyrun…

–Hay bin kunduz… Dur Suzan Hanım Kızım, gerek yok bir şey vermene, gerçi nefis görünüyor dolmalar… Hay Allah, bakarım tabii de, biliyorsun benim ev pek uygun değil çocuk için…

–Ben ona tembihledim Kenan Bey Amca, çok uslu duracak, merak etmeyin. Zaten kız kardeşiyle bir araya gelince azıyorlar, tek başına bir şey yapmaz… Hadi, hoşça kalın… İşim biter bitmez dönerim.

–İyi de kızım, ben… Gitti bile…

…

–Gel bakalım Korcan. Senin ayağına uygun terliğimiz de yok. Şunlarla idare et.

–Ben yanımda getirdim terlik, annem vermişti.

–Vaay, çok iyi… Annenin her şeyi düşündüğünü unuttum bir an. Akıllı kadın.

–Babam da öyle diyor. "Anneniz çok akıllı, çok becerikli, üzmeyin onu." diyor.

–Ne güzel. Bak şimdi Korcancığım. Benim evde, gördüğün gibi, çok şey var, ama bunlar oyuncak değil, öyle ellemek, dokunmak yok, anlaştık mı?

–Tamam, annem söyledi: "Kenan amcayı kızdırmak yok." dedi.

–Harika… Başka şeyler de dedi mi benim hakkımda?

–Evet, ama "söyleme" dedi, söylemem.

–Ha ha… Peki… Tahmin ediyorum, geçenlerde kapıcı Reşat bahsetti biraz, komşular genelde "Biraz çatlak ama iyi adam." diyorlarmış.

–??

–Hmm, neyse… Şimdi seni oyalayacak bir şeyler bulalım. Bu dergilerde bulmacalar var ama sen daha okuma yazma bilmiyorsundur. Kaç yaşındasın sen Korcancığım?

–Altı…

–Zaten bu bulmacalar büyükler için... Ben pek seyretmiyorum ama televizyonu açayım mı sana? Çizgi film falan vardır.

–İstemem. Ben oyuncaklarımı da getirdim yanımda. Bak bunda bilgisayar oyunları var, dayım yükledi, bizim yaşımıza uygunmuş. Ama oynamam, sabah oynamıştım. Günde bir saat…

–Aferin sana…. Kız kardeşin kaç yaşında?

–Aynı yaştayız, ikiziz biz.

–Eveeet, doğru ya, tahmin etmeliydim. Nasıl, iyi anlaşıyor musunuz kardeşinle?

–Evet, oynuyoruz onla. Bazen ama sinir ediyor beni, kızdırıyor. Tartışmaya girmiyorum ama onla.

–Bak sen, "tartışma" olayını falan da biliyor. Neden girmiyorsun tartışmaya?

–Babam öyle diyor: "Bir kadınla tartışmaya girilmez, kazanamazsın" diyor.

–"Puxa vida!" Baban da akıllı desene… Ha ha, çok tuttum sizin aileyi.

–Kenan amca, ne çok şey varmış sizin evde. Sorsam kızar mısın?

–Kızmam canım, sor tabii.

–Bu kitaplar ne böyle, hep yan yana?

–Bunlar "Zagor"; resimli roman… Yeni dizdim sıraya, tüm sayıları var. Okumayı öğrenince veririm istersen, okursun.

–Bu yanındaki kim onun? "İhsan amca"'ya benziyor.

–Ha ha ha…. Harika yahu, söylüyorum, bana kızıyorlar. Benziyor işte, "Çiko" o, arkadaşı… Seni çok sevdim ben, aslanım benim.

–Bu duvardaki ne?

–O "Red Kit"in afişi… Gölgesinden hızlıdır. Yanında boy sırasına geçmiş olanlar da "Dalton kardeşler". Onlar hep tartışırlar birbirleriyle; hepsi erkek tabii, tartışmaya girmeye çekinmiyorlar, he he…

–Peki, bu kim Kenan amca?

–O "Tommiks"… Ufak tefektir ama pek yamandır. Bu çarpık bacaklı olan "Konyakçı"… Bu da öteki arkadaşı "Doktor Salasso"…

–Peki bu kadın kim?

–Ha o mu? "Suzi" o, "Tommiks"in sevgilisi.

–??

–N'ooldu? Niye astın suratını?

–"Suzi" benim annem. Babamın sevgilisi o; babam döver o "Tommiks"i…

–Ha ha… Annen değil yahu, başka bu, başka birisi… Hem annen "Suzi" değil, "Suzan"…

–Anneannem hep "Suzi" der… Olmaz… Başka sevgili bulsun "Tommiks".

–Korcancığım, bu annen değil, başkası bu…

…

–Çocuğum, tutturmanın âlemi yok. Bak bir saattir aynı şeyi konuşuyoruz. Bu başka birisi. Niye tartışmaya giriyorsun benle? Ne kadar inatçısın sen böyle.

–İnatçıyım, babama çekmişim, annem öyle diyor. Sen kadın

değilsin, tartışmaya girerim senle... Bana ne, söyle "Tommiks"e, başka sevgili bulsun.

–Allah'ım, Ya Rabbim… Tamam söylerim, merak etme. Hallederim ben çocuğum.

–Tamam.

…

–Geldim Kenan Bey Amca, yaramazlık yapmadı değil mi?

–Yok, çok iyi anlaştık biz.

–Çok teşekkür ederim. Hakkınızı ödeyemem.

–Dolmalar nefis olmuş, tattım biraz, eline sağlık kızım. Tabağını yıkadım, bende pek yemek yok, kuru yemiş koydum içine.

–Ne acelesi vardı, niye zahmet ettiniz?

–Aç değilmiş; Korcan'a kola verdim ama "zararlı" dedi, içmedi. Çok akıllı bir çocuk.

–Sağ olun amcası. Hadi, Kenan Bey Amcan'a teşekkür et, gidelim oğlum.

–Teşekkür ederim Kenan Bey Amca. "Tommiks"le konuşmayı unutma.

–Bir şey değil yavrum, merak etme unutmam. Zaten "Fantom"la da konuşacağım, "Lady Diana"yı sevenler rica etmişti; o da başkasını bulsun. Babana selam söyle.

Kanlı Balta

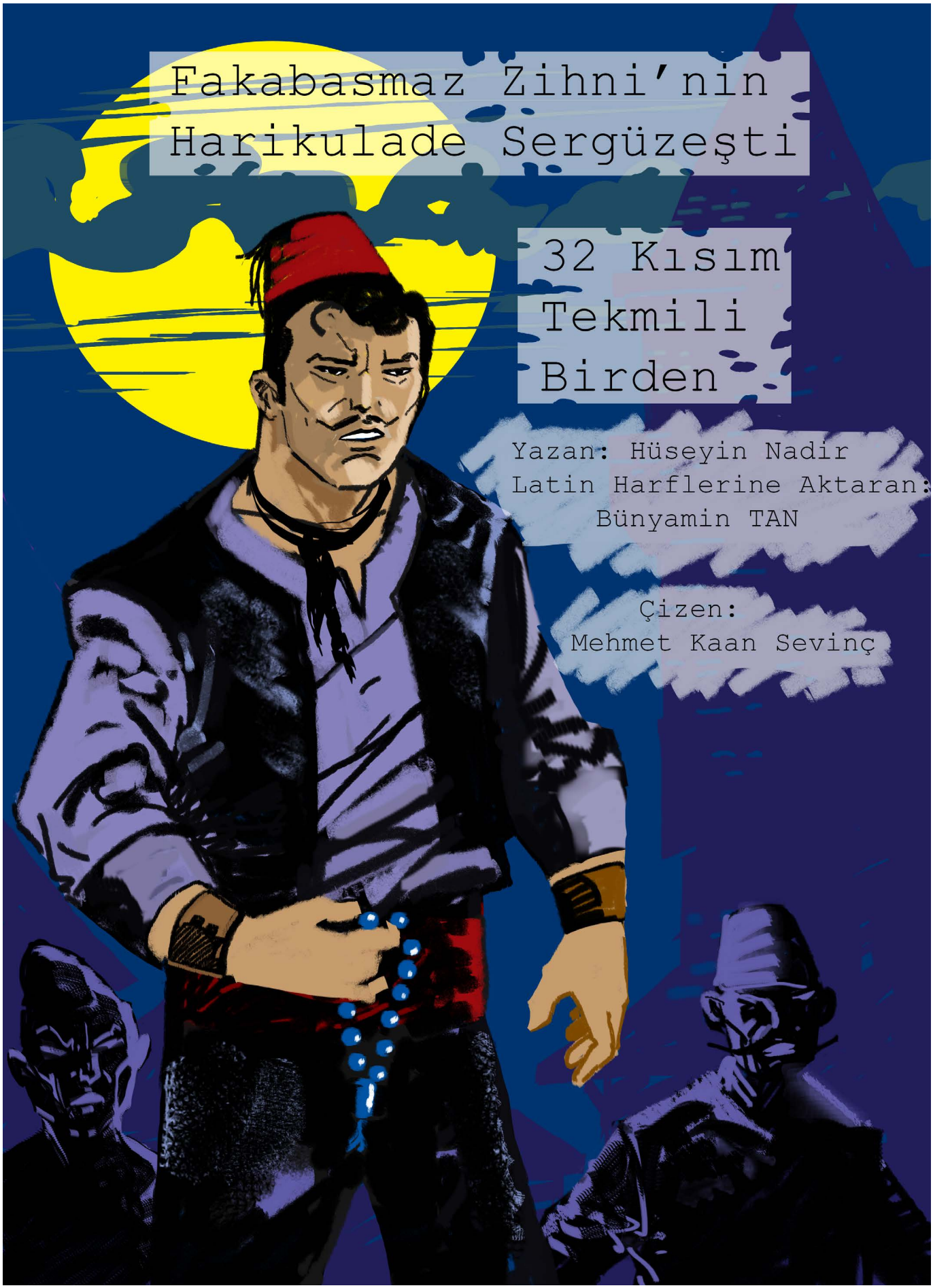
Fakabasmaz Zihni'nin
Harikulade Sergüzeşti
32 Kısım
Tekmili
Birden
Yazan: Hüseyin Nadir
Latin Harflerine Aktaran:
Bünyamin TAN
Çizen:
Mehmet Kaan Sevinç

Haydutlar bu adama "usta" diyorlardı. Diğerleri boy boy, çeşit çeşit, yamrı yumru hilekâr, küstah, melanetleri çehrelerine aksetmiş kimselerdi.
Bunu bodruma indirecek miyiz?
Hayır, şimdi burada duralım, konuşacağız.
Bu sözleri söyledikten sonra, devasa herif, Kâmil Bey'e doğru ilerledi. Ansızın değişen ince, mülayim bir sesle:
Kâmil Bey, söylediklerimi iyi dinle, canına düşkün bir adamsan laflarımı anlarsın, yoksa hapı yuttuğun gündür.
Usta bu sözleri söylemeğe başladığı zaman etrafında herkes susmuştu. O ise, bilakis, gittikçe çoğalan bir tahakküm ve şive ile devam ediyordu:
Biz seni tanırız. Sultan Hamid'in manifaturacısısın. Bu yüzden milyonla para kırdın. Nasıl olduğunu da biliriz. Bu kazandığın paradan on parasını da hayırlı bir işe sarf etmezsin. Fukaraya bakmadığın gibi evinde soğan ekmek yemekten de vazgeçmezsin. Senin vermeğe kıyamadığın parayı biz senden cebren almak istiyoruz. Şimdi sen bize, hanendeki ceviz dolabın anahtarını vereceksin, bir de kâğıt yazıp imza edeceksin, biz gidip senin paralarını bu dolapta saklayan hareminden on bin lira alacağız. Haydi, işte kâğıt kalem.
Ustanın bir işareti üzerine yardakçıları eski bir divit ile kalem ve kâğıt getirdiler. Filhakika, son derece para aşığı olan Kâmil Bey için bu teklifi kabul etmek hemen hemen ölmekle müsavi gibi bir şeydi. Ustanın haydutçasına nutkundan sonra, meyus bir hareketle homurdandı ve olduğu yerde nefretle silkindi. Onun bu tereddüdünü gören usta, şehadet parmağını tehditkarane sallayarak:
Eğer düşünürsen on bin lira, on iki bin olur: Bak sana üç dakika mühlet...
Odada derin bir sükût hâsıl olmuştu. Kâmil Bey gözlerini yukarı kaldırmak suretiyle şiddetli bir cevab-ı redd verdi.

DEVAM EDECEK...

Atilla Bilgen

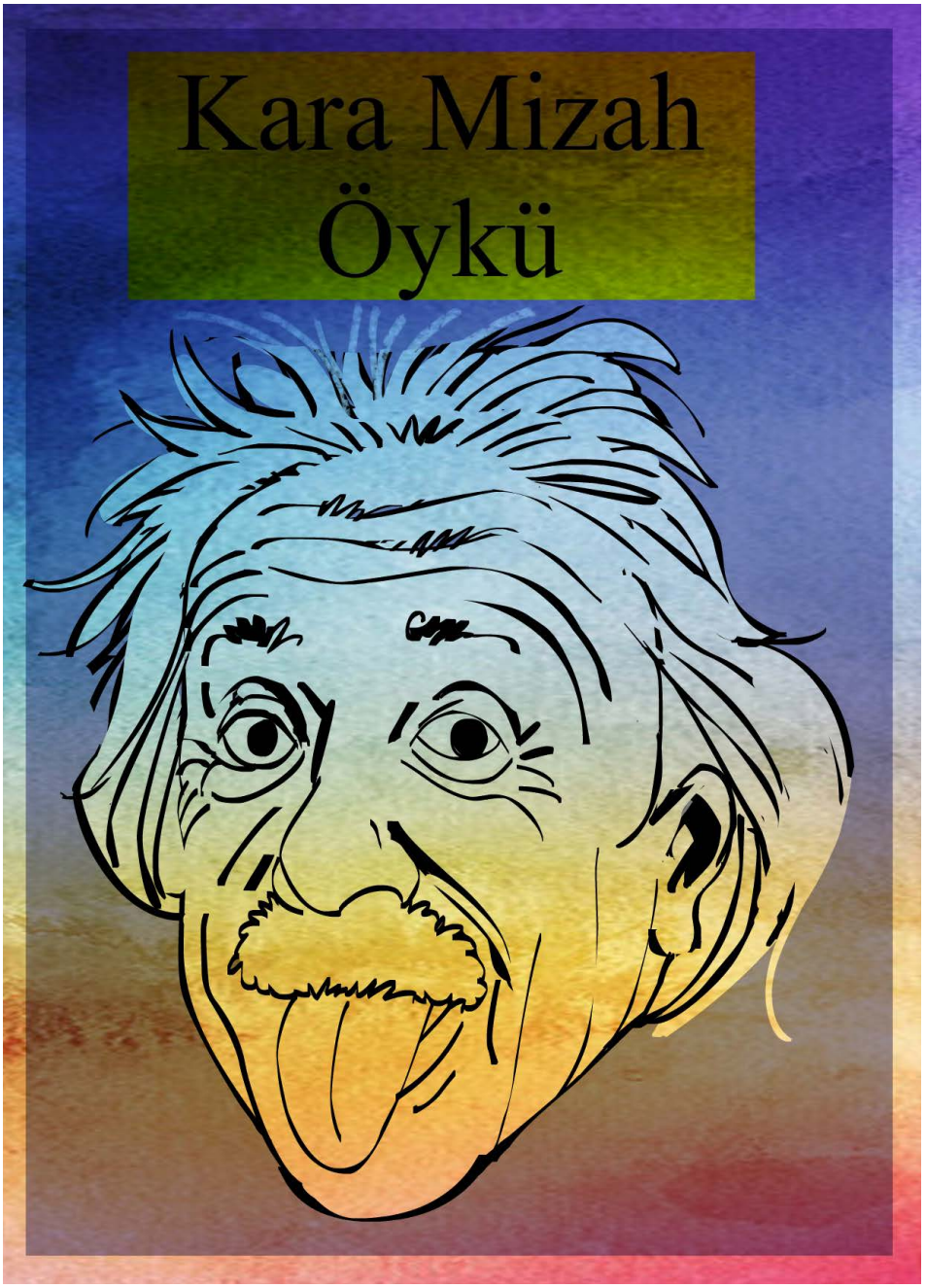

KİMSİN SEN!

Yaşamının son yirmi üç yılını hatırlayamamanın biçareliğiyle kahvaltı masasına oturdu. Karısının gözü sürekli üzerindeydi, aldığı her lokmayı dikkatlice süzüyor, yüz ifadesinden hoşnut kalıp kalmadığını tartmaya çalışıyor, ancak bir neticeye ulaşamıyordu.

Yaşamının son yirmi üç yılını hatırlayamamanın biçareliğiyle kahvaltı masasına oturdu. Karısının gözü sürekli üzerindeydi, aldığı her lokmayı dikkatlice süzüyor, yüz ifadesinden hoşnut kalıp kalmadığını tartmaya çalışıyor, ancak bir neticeye ulaşamıyordu. Ulaşmasına da zaten olanak yoktu, zira Korkmaz Gözükara daldığı düşüncelerden dolayı ne yediğinin bile farkında değildi. Tek kelime etmeden kahvaltılarını yaptılar. Sofradan kalktığında bulaşıklara elini

bile sürmeden çayını alıp salona geçti. Afet yanına gelip karşısındaki koltuğa oturduğunda hala işin içinden çıkamamıştı. Bir süre sonra gözlerini çay bardağından ayırıp eşi olduğunu iddia eden kadının üzerine dikti ve "Demek seninle yirmi üç yıldır evliyiz, öyle mi?" diye sordu. Başıyla onaylayınca inanmamışçasına dudak büktü, çay bardağını sehpaya bırakıp ayağa kalktı ve "Gidiyorum." dedi.

"Nereye?" diye sordu telaşlı bir ses tonuyla.

"Bu da güzel! Bir de hesap mı vereceğim sana?" dedi, başka bir söz söylemeden kapıyı çarpıp dışarı çıktı ve soluğu baba evinde aldı. Kapıyı annesinin yerine tanımadığı bir kadın açtı. Sorduğu soruların hiçbirine yanıt alamayınca omuzları çöktü. Perişan bir halde merdivenlerden inerken aklına sürekli gittiği kahvehane geldi ve umutla koşarcasına oraya gitti. Kahveciden müşterilerine kadar herkes yabancıydı. Tanıdık bir sima bulamamanın ezikliğiyle çayını bile bitirmeden adeta kaçarcasına oradan ayrıldı. Aşina olduğu her sokağa, her caddeye tereddüt etmeden daldı, çoğunu tanıyamadı. Yalnız binalar değil araçlar, yollar, insanların giyim kuşamları bile değişmişti. Dolaşmaktan ayakta duracak hali kalmayınca sırtını bir binaya yaslayıp ne yapacağını düşündü. Ne gidecek bir yeri vardı ne de sığınacak bir arkadaşı, mecburen gerisin geriye dönüp karısı olduğunu iddia eden kadının evine gitti. Hormonlu Afet kapıyı açar açmaz merakla bunca saattir nerede olduğunu sordu, yanıt vermeden salona geçti, pencerenin önündeki koltuğa oturdu, camdan dışarı doğru yüzünü çevirdi, iki eli dizlerinin üstünde bir müddet öylece oturdu, parmakları istemsizce oynuyordu, sonra başını öne eğdi, boş gözlerle ellerini inceledi.

"İyi misin?"

Bu sözü duyunca ağır hareketlerle başını kaldırdı, varlığını yeni fark etmişçesine baştan aşağıya süzdü, ardından buz gibi bir sesle rakı istedi.

"Rakı mı?" diye sordu karısı.

"Evet. Neden bu kadar şaşırdın?"

"Şey... Pek içmezsin... Kırk yılda bir, o da özel günlerde."

"Dile kolay yirmi üç yılımı kaybetmişim. Bugün içmezsem ne zaman içeceğim?"

Karısının getirdiği kadehten büyük bir yudum aldı, bakışlarını yeniden camdan dışarı doğru çevirdi, uzun bir süre tek kelime etmeden öylece baktı, sonra kendi kendine konuşurcasına "Buradan çıkınca doğruca baba evine gittim, ama kapıyı açan kadın varlıklarından bile habersizdi. Annem, babam neredeler?" diye sordu. Karısı tek kelime etmeyince durumu anladı ve bir dikişte bardağını bitirdi.

"Tazele."

Lafını ikiletmedi eşi. Kadehini sehpaya bırakırken "Durumun iyi değil Korkmaz'cığım. Ne olur hastaneye gidelim." dedi.

"Gençliğimi, anne babamı geri verecekler mi orada?"

"Hayır."

"O zaman sus ve otur. "

Kadehini dudağına götürürken durakladı, hangi yılda olduklarını sordu. İki bin yirmi yılında olduklarını öğrenince yüzünü buruşturup bir yudumda bitirdi ve karısına uzattı.

"Çok hızlı içiyorsun. Çarpmasın?"

"Yirmi üç yıldır içmiyorum be kadın! Çarparsa çarpsın! Hem ne zamandan beri bana hesap soruyorsun?"

Hormonlu Afet korkusundan sesini çıkartmadı ve isteğini yerine getirdi. Üçüncü dublesini alınca çocukları olup olmadığını sordu. "Allah nasip etmedi." dedi karısı. Düşünceli bir şekilde başını sallarken karısı hastaneye gitmeleri konusunda bir kez daha yalvardı. Olumlu yanıt vereceğine ne iş yaptığını, nerede çalıştığını sordu. Tek tek anlattı karısı. Yarısı içilmiş kadehini ani bir hareketle sehpaya bırakıp ayağa kalktı ve "Gidelim." dedi.

Fobisi yüzünden kapısından bile geçmediği hastaneye bu sefer koşar adımlarla gitti Hormonlu Afet. Sorunu anlatınca kan tahlillerinden beyin emarına kadar tüm tetkikler yapıldı, sonuçları alınca da nöroloji doktorunun karşısına çıktılar. Tahlilleri ve emarı incelemeden önce havayı kokladı doktor, ardından kendinden emin bir şekilde sebebin aşırı alkol tüketimi

olduğunu söyledi! Korkmaz Gözükara'dan önce karısı itiraz etti: "Mümkün değil." Doktor başını iki yana sallayarak "Modern tıp asla yanılmaz! Bir adam hafıza kaybı geçirdiği saatlerde bile rakı içiyorsa kesinlikle alkoliktir." dedi.

"Yanılıyorsunuz doktor bey kırk yılda bir içer. Geçen sene kız kardeşim ve kocası bize geldiklerinde şişeyi almıştık. Yarısı hala duruyordu. Hafızasını yitirmenin stresiyle birkaç kadeh içti, hepsi bu."

"Kırk yılda bir değil, yirmi üç yılda bir içiyorum!".

Bunun üzerine masasına oturup tetkikleri inceledi, ardından arkasına yaslanıp kollarını göbeğinin üstünde birleştirdi ve "Beynimizde denizatına benzeyen hipokampüs dediğimiz bir bölge bulunmaktadır. Kendimizle ilgili tüm anılar orada depolanır, gerektiği zaman kullanılır. Hani istediğimiz zaman dolaptan çıkartıp sayfalarını karıştırdığımız fotoğraf albümü var ya, işte onun gibi bir şeydir hipokampüs bölgesi. Korkmaz Bey'in durumu gibi vakalarda bu bölge bir süreliğine devre dışı kalır, yani aradığınız yerde fotoğraf albümünü bulamıyorsunuz. Bilmem anlatabildim mi?" dedi.

"Sebebi nedir?" diye sordu Korkmaz Gözükara"

"Çoğunlukla kafaya gelen bir darbe bunu tetikleyebilir. Son yirmi dört saat içinde başınızı bir yere vurdunuz mu?"

"Siz ne diyorsunuz doktor bey? Son yirmi üç yılımı hatırlamıyorum diyorum, siz kalkmış yirmi dört saat öncesini soruyorsunuz! Yanıtı bilseydim yanınıza niye geleyim?"

"Siz de kendinize göre haklısınız. Kafanızda gözle görülür fiziksel bir belirti olmadığına göre bunu şimdilik eleyelim ve diğer olasılıklara geçelim. Depresyon böyle bir olaya sebep olabilir. Böyle bir sorununuz var mı?"

Korkmaz Gözükara bakışlarıyla eşini işaret ederek "İnsanın böyle bir karısı varsa depresyonda olmamasına imkân var mı?" diye sordu. Doktordan önce eşi araya girdi, sinirli bir şekilde gülümseyerek "Latife yapıyor! Sağ olsun bana takılmayı çok sever! Ama bahsettiğiniz gibi bir sorunumuz Allah'a şükür yok."

"O zaman onu da eleyelim. Kan tahlillerinizden görebildiğim kadarıyla B12 normal gözüküyor, dolayısıyla T3 T4 değerlerinde bir anormallik yok, bu durumda hipotroit olamaz. Emar neticesi beyinde bir tümörün varlığını reddediyor, demek tümör de yok. Sürekli kullandığınız bir ilaç var mı? Biliyorsunuz bazı ilaçlar böyle yan etki yapabilir."

"Başı ağrırsa arada bir aspirin alır, hepsi o kadar." dedi karısı.

"Allah Allah çok ilginç! O zaman neden kesinlikle epilepsidir! Arada bir bayılıp dişleriniz kenetleniyor değil mi?"

"Hayır." dedi karısı

"Tamam, panik yok. Modern tıptan hiçbir şey kaçmaz! Bulacağız. Bir düşünelim bakalım. Tümör, hiptroit, epilepsi, ilaç kullanımı olmadığına göre sebep... Tabi ya. Nasıl da düşünemedim. Siz uyuşturucu bağımlısısınız. İşte nedeni hemen bulduk!"

"Aman Allah korusun doktor bey. Bilmeyiz öyle şeyleri." dedi karısı.

"Sakın psikolojik olmasın?"

"Bana mı soruyorsunuz? Yanıtı bilseydim size gelmezdim!"dedi Korkmaz Gözükara.

"O da doğru!"

"İnanın dünyanın en sakin, en huzurlu adamıdır kocam. Öyle psikolojik sorunları filan yoktur. Size zahmet onu da eleyin." dedi eşi.

" O yok bu yok! Kardeşim hafızanı kaybettiğine gerçekten emin misin?"

"Kısmen! Bakın ilk otuz yılımı sorun bülbül gibi şakıyayım, ama son yirmi üçe sakın girme, bir halt hatırlamıyorum!"

"O zaman kesin kafanıza darbe aldınız, anımsamıyorsunuz. Oh be sonunda teşhisi koydum! Ama telaşlanmayın, ortada telaş edilecek bir durum yok!"

"Nasıl yok doktor bey. Yanımda duran kadının karım olduğunu bile hatırlamıyorum!"

"Ama elimizde kapı gibi emar var, orada bir sorun gözükmüyor. Bu durumda hafızanız eninde sonunda geri gelecek. Modern tıp asla yanılmaz!"

"Kısmetse ne zaman?" diye sordu Korkmaz Gözükara.

"Valla kesin konuşmak

mümkün değil, ama deneyimlerimden yola çıkacak olursak, üç vakte kadar geleceğini kesinlikle söyleyebilirim!"

"O zamana kadar ne yapmamızı önerirsiniz doktor bey?" diye sordu karısı.

"Sabırlı olmanızı, telaş yapmamanızı şiddetle tavsiye ediyorum. Artı hastamızın üzerine fazla gitmeyin, hatırlaması için baskı yapmayın. Onunla tartışmayın ve mümkün olduğunca rahatlamasını sağlayın."

"İlaç filan" diye sordu eşi.

"Gerek yok. Başı ağrırsa bir aspirin verin yeter."

"Şey… Doktor bey bir sorum daha olacak. Hafıza kaybı insanın huyunu da değiştirir mi?"

"Nasıl yani?"

"Az evvel anlattığım gibi kocam dünyanın en mülayim insanıydı, ama şimdi?"

"Şimdi ne?" diye sinirli bir şekilde sordu Korkmaz Gözükara

Bakışlarıyla kocasını işaret ederek "Gördüğünüz gibi!" dedi eşi.

"Olabilir. Şunu unutmayın hanımefendi; beynimizin bize nasıl oyunlar oynadığını modern tıp henüz tam olarak çözümleyemedi. Ama az evvel dediğim gibi ortada telaş edecek bir durum yok, hafızası yerine geldiğinde bu sorunda geçecek. Yani umarım!"

"Kısmetse ne zaman?" diye sordu karısı, ancak doktordan önce kocası araya girdi ve "Üç vakte kadar!" dedi.

Eve geldiklerinde yaşadığı stresinden bunalmış ve yorulmuş olan Korkmaz Gözükara hemen yatağa yattı. Peşi sıra gelen Afet de yatmaya hazırlanınca karşı çıktı ve "Birbirimizi daha yeni tanıyoruz. "Daha ilk geceden adamın koynuna girdi!" dedirtmem! Hele birbirimizi tanıyalım, sonrası nasılsa kendiliğinden gelir." dedi. Karısı geceliğini alıp odadan çıkarken yattığı yerden hafifçe doğruldu ve "Sabah menemen isterim, ama bugün yaptığın omlete benzemesin, karışmam!" dedi, ardından yorganı başına çekip derin bir uykuya daldı.

Afet, evlendikleri günden beri ilk defa erkenden kalktı, sessizce mutfağa girdi, elinden geldiğince sofrayı hazırladı ve kocasını uyandırdı. Sessizce kahvaltılarını ederlerken gözü sürekli üzerindeydi. Ondan gelecek güzel bir sözü, gülümsemeyi umutla bekleyip durdu, ama amacına ulaşamadı, zira sadece çayı bittiğinde veya ekmek istediğinde konuşuyor, ardından varlığını unutuyordu. Onu kaybedebileceğini yüreğinde ilk defa hissetti. Tanımadığı bu düşünceyle ürperdi, kendi kendisine korkusunun altında yatanın sevgi mi, yoksa bağımlılık mı olduğunu sordu. Sevip sevmediğini bilmiyordu. Kocasıydı. Hepsi bu kadar! Gerçek sevginin bağımlılıktan uzak bir duygu olduğunu duymuştu, o zaman huzursuzluğunun nedeni gelecek kaygısıydı. Bakışlarını üzerine yöneltip onsuz hayatın nasıl olacağını hayal etti. Bu düşünceyle birlikte içindeki sıkıntı dalga dalga bedenini ele geçirdi, boğulacağını hissedince başını eğerek birkaç derin nefes aldı, ardından ona muhtaç olduğunu kabul etti. Kaybetmemek için elinden geleni yapmaya o an karar verdi. "İstediğin kadar surat as, sus, ben nefesim tükenene kadar bıkmadan usanmadan konuşmaya devam edeceğim." diye içinden geçirdi, ve "Nasıl olmuş menemen? Beğendin mi?" diye sordu. Buz gibi sesle "İdare eder." dedi. Gücendiğini belli etmemeye çalışarak "Zamanla öğreneceğim. Ne de olsa bunca yıldır tembelliğe kötü alıştım." dedi.

"Neden?"

"Yemek yapmasını sevdiğinden beni mutfağa hiç sokmuyordun."

"Belki de üzerime fazla yüklendiğindendir! Bilemiyorum."

Haklı olduğunu bildiğinden yanıt vermedi. Çayını eline alıp yudumladı. İğne düşse duyulacak sessizliği kocası bozdu: "Biz seninle nasıl evlendik? Severek mi, yoksa görücü usulüyle mi?"

"Şey... Ailelerimiz öyle münasip gördüler."

"Tam tahmin ettiğim gibi."

"Neden öyle söyledin?"

Yüzünü buruşturarak baktı ve "Seni cazip bulmuyorum. Beni heyecanlandırmıyorsun!" dedi.

Bunu duyunca yüzü kireç gibi beyazladı, ama tepki vermedi, zira ağzından çıkacak tek bir kötü kelimenin pamuk ipliğine bağlı ilişkilerini koparacağını biliyordu ve buna izin vermeye niyeti yoktu.

Gerilen ortamı yumuşatmak amacıyla ufak bir kahkaha atarak "İlahi Korkmaz'cığım bu yaştan sonra önemli olan huzurumuz. O dönemler geçti bizden!" dedi.

"Neden? Daha otuzundayım!"

"Yanılıyorsun, ellili yaşlardayız."

"Sen öyle hissedebilirsin ama benim için durum öyle değil."

Verecek bir cevabı olmadığından susmakla yetindi. Elindeki çay bardağını masaya bırakırken Korkmaz "Bizimkilerin mezarı nerede?" diye sordu. Söylediklerini pürdikkat dinledi, ardından ayağa kalktı ve "Ben çıkıyorum." dedi.

"Akşama ne yapayım?"

"Bu birliktelik ayık kafayla çekilmez. Bir şişe rakı al, gerisi önemli değil."

"O zaman sana güzel bir rakı sofrası hazırlarım."dedi gücendiğini elli etmemeye çalışarak.

Evden çıkınca Afet vakit kaybetmeden alışverişe çıktı, hayatında ilk kez giysi ve ayakkabı yerine meze, sebze, et ve bir şişe rakı aldı. Eve dönünce mutfağa girdi, çeşit çeşit yemek yaptı. Sofrayı hazırlar hazırlamaz kuaföre gitti, saçına fön çektirdi, makyaj yaptırdı, dönünce de kendine göre en seksi elbisesini giyip bekledi.

Kocasına bugüne dek kötü davranmıştı, bunu kabul ediyordu, ama bugüne dek ne yaptıysa onun iyiliği için yapmıştı! Sonuç olarak mahcup, korkak ve iradesiz bir erkekti, dizginlerini gevşetse başkaları tarafından kolayca aldatılabilirdi! Hem evlilikte böyle şeyler normaldi! Her kadın kocasına bağırabilir, gözünü korkutmak için birkaç fiske vurabilirdi! Bildiği kadarıyla o da bundan şikâyetçi değildi. Öyle olmasaydı en azından söylenir, karşı çıkardı. Hafızasıyla birlikte huyunun değişmesi, içten içe bana bir hınç duyduğunu mu gösteriyordu? Başını iki yana sallayarak "Olmaz böyle şey. Buna hayatta cesaret edemez!" diye mırıldandı. Son iki günkü kaba, sert, anlayışsız hali aklına gelince, yüzünün kızardığını hissetti. Garip ama bu yeni hali onu heyecanlandırmıştı. Nedenini düşündü. Kesinlikle korku değildi, tanımlayamadığı farklı bir duyguydu bu.

Daldığı düşüncelerden zilin arka arkaya çalmasıyla sıyrıldı. Ayağa kalktığında buruk bir edayla gülümsüyordu, zira Korkmaz bugüne dek onu rahatsız etmemek için zili asla çalmaz, anahtarıyla usulca kapıyı açar, bir merhaba der, ardından ev işlerine girişirdi. Oysa şimdi parmağını zilden ayırmıyordu. "Afet" dedi kendi kendine "hayatında yeni bir dönem başladı. Alışmaktan başka çaren yok!"

Kapıyı açar açmaz kocası bir merhaba bile demeden, başını kaldırıp yüzüne bakmadan sinirle bağırdı:" Neredesin? Ağaç oldum beklemekten." söylenerek içeriye girmişti. "Anlaşılan hayatından beni çoktan çıkarmış. Boşa kürek çekiyorum galiba. " diye içinden geçirdiyse de, "Ancak gelebildim." dedi.

"Bu kiloyla bu kadar zamanda açman bile başarı."

"Bu sözler biraz ağır olmadı mı?"

İçeri girdiği andan beri ilk defa başını kaldırıp tepeden aşağıya süzdü. Onun için süslendiğini fark etti mi, anlayamadı ama en azından özür dilercesine hareket yaptı, Afet buna da şükretti.

"Mezarlıktan geliyorum. Zor bir gündü."

"Sen üstünü değiştir sofrayı hemen kuruyorum. Beğendiğin tüm yemekleri yaptım."

"Aradan geçmiş yirmi üç yıl, neyi sevip neyi sevmediğimi bile hatırlamıyorum."

"Ben biliyorum tasalanma. Hem rakı da aldım."

"Güzel."

Adeti olmadığı halde kendisine de bir duble hazırlamıştı. Masaya oturduklarında Sağlığına Korkmaz'cığım." diyerek kaldırdı kadehini.

"Öyle olsun. "

Sonra sustular. Sessizliğin çöktüğü sofrada çatal bıçak seslerinden başka hiçbir ses duyulmuyordu. Yaptığı yemeklerden hoşnut kalıp kalmadığını bile anlamamıştı. Gerçi şikâyet etmeye hakkı yoktu, bugüne kadar ona nasıl davranmışsa aynı şekilde yanıt veriyordu. "Yarın çizmeyi almana gerek yok. Sen boşuna yorulma. Alışverişe çıktığımda alırım."dedi sessizliği bozmak amacıyla.

"Ne çizmesi?"

"Canım kalıba koymaları için sana vermiştim ya... Bende de akıl kalmadı ki. Hatırlamaman normal. Neyse önemli değil."

"Senin çizmen değil miydi, neden ben götürdüm?"

" İşyerine yakın bir yerdeydi. O yüzden."

"Çizmeyi ben mi almıştım?"

"Hayır. Alışverişe çıktığımda ben almıştım."

"Madem almasını biliyorsun angaryaları neden bana yüklüyorsun? Bana bak Hormonlu Afet bundan böyle kendi işini kendin yapacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet." dedi ardından konuyu değiştirmek amacıyla gününün nasıl geçtiğini sordu. Omuzlarını kaldırarak "Dedim ya mezarlığa gittim. O kadar. Bu arada bol bol düşündüm."

"Neyi?"

"Neyi olacak. Birlikteliğimizi."

Heyecanını belli etmemeye çalışarak çekinerek sordu;"Sonuç?"

Korkmaz rakısını bir yudumda bitirerek "Karım olduğunu iddia ediyorsun ama hatırlamıyorum." dedi

"İddia değil gerçek."

"Neyse ne! Sevip sevmediğimi tarttım, içimde en ufak bir heyecan bulmadım. Öte yandan senin de bir suçun yok. Sonuç olarak bir şekilde evlenmişsiz! "

Heyecandan eli rakı bardağına gitti, farkında olmadan tıpkı kocası gibi bir dikişte içindekini bitirdi ve "Evet evlendik." dedi.

"Bir süre böyle yaşayacak, birbirimizi tanımaya çalışacağız. Sonrasına Allah kerim!"

"Sevgi hiçbir zaman bitmez. İlk günlerin heyecanını yeniden yaşatacağım sana."

"Akıllı ol! Önce birbirimizi tanıyalım."

Gece boyunca içtiler, içtikçe Afet'in vücudunu tatlı bir sıcaklık kapladı ve bu sıcaklık ılık bir dalga halinde karnından göğsüne, kollarından bacaklarına kadar tüm vücuduna yayıldı. Pembe etli dudaklarında baştan çıkaran bir tebessüm belirmişti. Bu hali kocasının dikkatini çekti ve "Yavaş iç. Çarptı galiba?" diye sordu.

"Hem de nasıl çarptı!" dedi işveli bir ses tonuyla.

"Alışık değilsin besbelli. Keşke bu kadar hızlı içmeseydin."

"Rakı değil sen çarptın beni."

"Akıllı ol."

"Akıl mı bıraktın bende? Bu sert, maço tavırlarınla delirtiyorsun beni."

"İyi değilsin. Kalk bir kahve yap ve iç. Ben yatıyorum."

Korkmaz yatak odasına girip üstündekileri henüz çıkartmıştı ki, Afet kapıyı açıp içeri daldı. Bir şey demesine fırsat vermeden de üstündekileri bir çırpıda çıkarttı ve "Yanıyorum Korkmaz'ım. Söndür ateşimi!" dedi.

"Soğukbir duş al o za..."

Sözünü bitiremeden Afet etli kollarıyla belinden sıkıca kavrayarak ayaklarını yerden kesti.

"Bırak beni deli kadın!"

Haykırışlarını duymadı bile. Havaya kaldırdığı bir kuş gibi yatağa fırlattı. Zavallı adam düşmenin şiddetiyle kafasını duvara çarptı. Gözünü yeniden açtığında karısı tüm heybetiyle üzerine abanmış "Korkmaz'ım. Yiğidim. İyi misin? Ne olur aç gözlerini." diye ağlıyordu. Ne olduğunu bilememenin biçareliğiyle "İyiyim sultanım. Sen nasılsın? Bir şeye ihtiyacın mı var?" diye sordu.

İki gündür duymaya alıştığı nobran ses yerini naif, itaatkâr bir tona bırakmıştı. O şaşkınlıkla gözleri sonuna kadar açıldı. Üzerinden kalktı ve "Ben kimim?" diye sordu.

"Sultanımsın. Canımsın. Her şeyimsin!"

İsteği körelmişti. Sırtüstü yatağa kendini bıraktı, ardından "Bana bir bardak su getir. Acele et."dedi. Kocası odadan süklüm püklüm çıkarken "Yarın çizmelerimi almayı unutursan gözüme hiç gözükme." diye bağırdı.

Korkmaz Gözükara iki gün süren kabadayılığının tadını ömrü boyunca hiç anımsamadı. Bu yüzden kılıbık olmamanın verdiği hazzın ne olduğunu bilemedi!

Devam edecek

Hayvanlara Ölüm Getirecek Yasa İstemiyoruz

400'e yakın sivil toplum kuruluşu ve yurttaş inisiyatifinden oluşan Hayvan Hakları Yasama ve İzleme Delegasyonu olarak, yıllardır hayvan haklarını gerçekten koruyacak bir yasa için mücadele ediyoruz. Türkiye'de milyonlarca kişinin de yıllardır bu yasayı beklediğini biliyoruz.

Sonunda, yeni yasa tasarısının Meclis'e önümüzdeki günlerde sunulacağı açıklandı. Ancak içeriğini öğrendikçe büyük bir hayal kırıklığı yaşadık. Yapılan açıklamalar ve aldığımız duyumlara göre, yasa tasarısı taleplerimizin uzağından bile geçmiyor. Maalesef hayvanlara ölüm ve felaketler getirecek maddeler ile karşı karşıyayız.

Sen de "Hayvanlarının haklarını korumayan bir yasa tasarısını kabul etmiyorum" demek için lütfen imzala ve paylaş.

Bu yeni yasa neden ölüm getirecek?

-Ceza alt sınırları çok düşük, yetersiz. Hapis yerine sürekli para cezasına çevrilecek cezalar ya da hükmün açıklanmasının ertelenecek.

-Hayvanların canice öldürülmesine 6 aydan 4 yıla kadar, eziyet edilmesi halinde ise 6 aydan 3 yıla kadar hapis cezası öngörülmesi, 30 Mart 2020'de değişen ceza infaz sistemi ile hiçbir hapis yararı olmayan sözde cezalar anlamına geliyor.

-Hayvana tecavüze ise, fail 5 yıl içinde aynı suçu işlemediği sürece ceza yok.

"Yasaklı ırk" tanımının kaldırılmasını beklerken, "TEHLİKELİ IRK" kapsamının daha da genişletilerek her tür köpeğin bu kapsama alınabilmesi ve el konulması tehlikesi ile karşı karşıya kaldık.

-Üretim çiftliklerinde üretim devam edecek, sadece pet-shoplarda kedi köpek satışı olmayacak ancak sonuç; Hayvanlar eşya gibi katalogdan satılacak. Kabul edilemez!

Bu yeni yasada öngörülen cezalar, hayvanlara karşı şiddet uygulayanların erteleme, hapis cezasının adli para cezasına çevrilmesi, hükmün açıklanmasının geri bırakılması gibi müesseselerden yararlanabileceğini gösteriyor.Evlerde bakılacak hayvanlarla ilgili sayı kısıtlamasından vazgeçildiği söylense de, taslakta bu durum ne oldu henüz bilmiyoruz.

Hayvan Hakları Yasama İzleme Delegasyonu
https://www.kisa.link/ODod

×

Bugün Yeşim imzanı bekliyor!

Yeşim Özdemir bu imza kampanyası için senin desteğini bekliyor: «**Hayvanlara Ölüm Getirecek Yasa İstemiyoruz**». Yeşim ve imza atan diğer 64.741 kişiye katıl.

Bu kampanyayı imzala

Rize'nin İkizdere ilçesinde sokak hayvanları için bakım merkezi oluşturan belediye, evcil hayvan satışının yasaklanması için çalışma başlattı. Belediyenin aldığı karar yapılan meclis toplantısında kabul edildi.

Rize'nin İkizdere ilçesinde

EVCİL HAYVAN

satışı yasaklandı

Rize'nin İkizdere ilçesinde belediye meclis kararı ile evcil hayvan satışı yasaklandı. İkizdere Belediye Başkanı Hakan Karagöz, "Bunlar candır, para ile alınıp satılmasın. Sahip çıkılsın düşüncesi ile böyle bir karar aldık" dedi.

Rize'nin İkizdere ilçesinde sokak hayvanları için bakım merkezi oluşturan belediye, evcil hayvan satışının yasaklanması için çalışma başlattı. Belediyenin aldığı karar yapılan meclis toplantısında kabul edildi.

Evcil hayvan satış noktası bulunmayan ilçede alınan kararın farkındalık oluşturması amaçlandı. Belediyeye ait barınakta 80 dolayında sokak hayvanının tedavi ve bakımları yapılıyor.

İkizdere Belediye Başkanı Hakan Karagöz sessiz canların kendilerine emanet olduğunu belirterek, "Biz sokak hayvanlarımıza çok önem veriyoruz. 29 köy ve 7 mahalleden oluşan ilçemizde yazın köyler çok dolu oluyor ama kışın insanlar büyük şehirlere göç ettiği zaman o hayvanlar sahipsiz kalıyor, hastalanıyor. Rize'nin ilçeleri arasında ilk köpek barınağını ilçemizde kurarak, biz bu hayvanların barınağımızda bakımlarını yapıyoruz, besliyoruz, sahiplendiriyoruz. Barınakta şu an 80 civarında hayvan var. Hayvanseverlerin barınağımıza desteği ile hayvanlarımızın mama ihtiyacını karşılıyoruz" dedi.

'SOKAK HAYVANLARINI SAHİPLENDİRMEK İSTİYORUZ'

Hayvan Hakları Kanunu taslağına destek mahiyetinde farkındalık oluşturmak adına evcil hayvan satış yasağı kararı aldıklarını söyleyen Karagöz, "İlçede evcil hayvan satışını yasakladık. Biz hayvanları sahiplendirmek istiyoruz. Bunlar candır, para ile alınıp satılmasın. Sahip çıkılsın düşüncesi ile böyle bir karar aldık" diye konuştu.

Kaynak:www.gazeterize.com

ÇİZGİ ROMANLI BENZERLİK BULMACASI

Hazırlayan: elvan adıgüzel

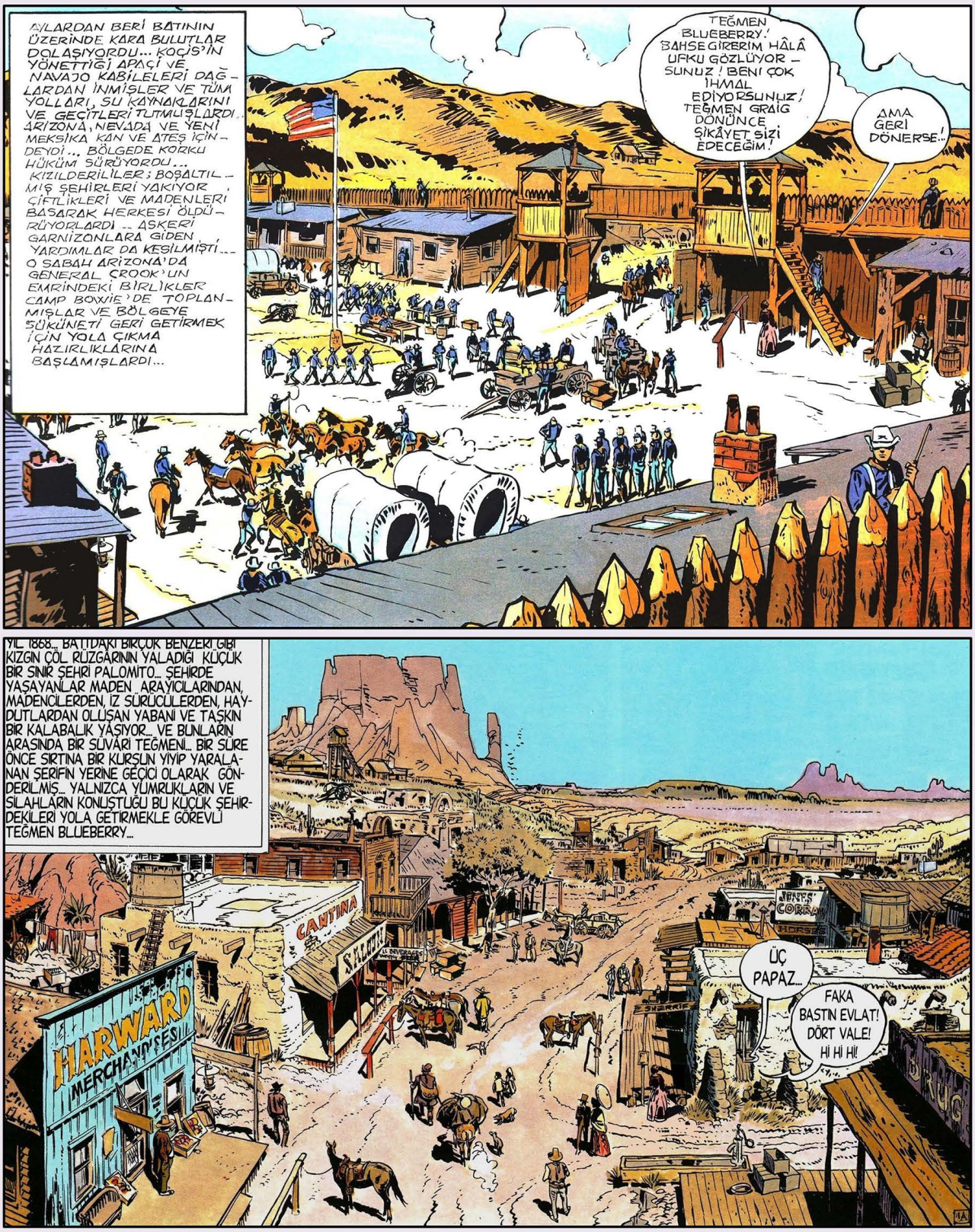

Üstte, Blueberry'den Giraud çizimi iki kare bulunuyor. İlki ''Kayıp Süvari'', ikincisi ise ''Kayıp Alman'ın Madeni'' adlı maceraların giriş sayfalarından alındı. Seçtiğimiz iki macerada da ''kayıp'' kelimesinin yer alması tamamen tesadüf. Fakat karelerde tesadüf olmayan bazı benzerlikler mevcut. Her iki kareden toplam 10 adet objeyi kopyaladık, iki karede de bulunmasını sağladık. Benzer çizimleri bulmanızı istiyoruz. İyi eğlenceler diliyoruz...

Yeni Çıkan

Onur DİLER'in deprem temalı yeni kitabı Google Play raflarında.

E kitap olarak 45'in üzerinde eseri olan ***Onur Diler*** bu kitabında bize gerçek bir katastrofik afete gerçekten hazır olup olmadığınızı sorgulatıyor. Roman kurgusu ve hayatta kalma bilgilerini birleştiren yazar aynı zamanda şehir efsanelerini, toplumun şehir ile siyasetçilerin karmaşık, dolaylı ilişkisini, devlet, toplum ve afet politikalarını da sertçe sorgulamış.

Roman içinde Arama ve Kurtarma ekiplerinin özellikle afet sonrası için tavsiyelerini, hayatta kalma ipuçlarını ve derslerini ustaca hikaye satırlarına döken yazar bu heyecanlı hikaye için epeyce uğraşmış.

Deprem adlı roman üç ayrı grubun İstanbul'u büyük bir yıkıma götüren deprem silsilesinde yaşadıklarını anlatıyor. Ancak ana teması gittikleri konserde depreme yakalanan bir çiftin şehrin diğer ucunda kalan kızlarına ulaşması üzerine yoğunlaşmış. Okudukça heyecanlı, tedirgin edici ve gerçeğe olabildiğinde yakın olduğunu fark ettiğiniz romanda ara ara, ***"Ben olsaydım ne yapardım?"*** diye kendinizi kaybettiğinizde oluyor, heyecanlı sahnelerde oturunuşunuzu dikleştirip, parmağınızı ısırdığınızda...

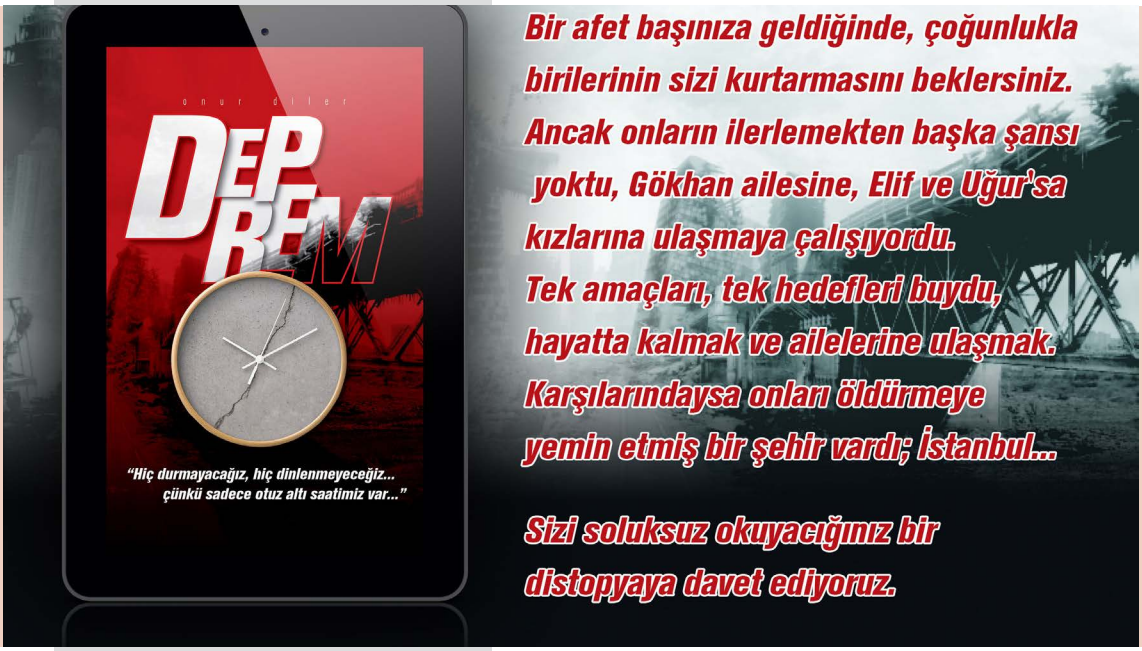

Yazar hakkında;

Onur Diler 1977 Karşıyaka doğumludur. İlk, orta ve lise eğitimini Karşıyaka'da tamamlamış, bu süre zarfında, eskrim, doğa turları ve tırmanış, bisiklet, Krav Maga, Tiyatro, Frp ile ilgilenmiştir.

Ondokuz Mayıs Üniversitesi Sinop Su Ürünleri Fakültesi mezunu olan yazar bu süre zarfında Scuba ve apnea ile ilgilenmiş, Judo ve Karate öğrenmiştir.

Halen İstanbul'da yaşamaktadır.

E kitaba Google Play'de / Kitaplar Bölümünden onur diler yazarak ya da alttaki linkten ulaşabilirsiniz.

https://play.google.com/store/books/details/Onur_D%C4%B0LER_DEPREM?id=SKwWEAAAQBAJ

e-kitap Google

ÇIZGI ROMAN MASALLAR

https://www.kisa.link/Ocxs

Çizgi Roman, - Masallar

Murat Yapıcıer

PREDATOR-5

Bir Komançi kadın savaşçının öyküsünü anlatacak

Predator 5'in olası özeti, çekimlerine başlanacak olan yeni filmin, savaşçı olmak için yola çıkan bir Amerikan Yerlisi Komançi kadının öyküsünü anlatacağını gösteriyor.

AvPGalaxy.net sitesine göre Jack Ryan filminin senaristi Patrick Aison'un senaryosuyla 10 Cloverfield Lane filminin yönetmeni Dan Trachtenberg'in yönetmenliğinde bu yılın Mayıs ayında Kanada'nın Calgary kentinde çekimlerine başlanması planlanan ve Davis Entertainment şirketinin yapımcılığını üstlendiği Predator 5 filmi "cinsiyet rollerinin ve geleneklerin dışına çıkarak savaşçı olmayı seçen" Komançi kabilesinden Kee adlı kadının öyküsünü beyaz perdeye getirecek.

Predator 5 üzerine dört yıldır çalışan Trachtenberg, 2020 Kasım'ında projenin haberi yayıldığında "bunun bir sürpriz olması gerekiyordu" diye belirtmişti. Filmin konusunun, Shane Black'in yönettiği ve en çok gelir getiren Predator filmi olmasına rağmen izleyici sayısı açısından hayâl kırıklığı yaratan 2018 yılı yapımı The Predator ile bağlantılı olması beklenmiyor. Predator 5 aynı zamanda serinin tüm haklarını 20th Century Fox'tan 2019 yılının Mart ayında satın alan Disney tarafından yapılan ilk film olması özelliğini taşıyacak.

Predator serisi, Orta Amerika'nın balta girmemiş ormanlarında "Predator" adı verilen uzaylılarla karşı karşıya kalan bir özel kuvvetler birliğinin üyelerini canlandıran Arnold Schwarzenegger ve Carl Weathers'in oynadığı ve Türkiye'de Av adı ile gösterime giren 1987 yılı yapımı Predator adlı film ile başladı. Serinin devam filmleri Predator 2 (1990), Predators (2010) ve The Predator'ın (2018) yanısıra 2004 ila 2007 yıllarında Alien serisi ile birleştirilmiş iki "crossover" film de çekilmiştir.

Predator 5 filminin resmî olmayan özeti şöyle:

"Öykü, cinsiyet rollerinin ve geleneklerin dışına çıkarak savaşçı olmayı seçen Komançi kadın Kee'yi anlatacak. Yıllar önce, daha Avrupalılar topraklarına el koymadıkları zamanlarda, Komançi kabilesi çok iyi belirlenmiş bir topluluk içinde geleneksel cinsiyet rollerine sahiptir. Kee, kabile şefi olmak üzere hazırlanan küçük kardeşi Taabe ile çok yakındır. Kabiledeki genç erkeklerden daha az yetenekli olmayan Kee, Taabe için her zaman bir öğretmen ve esin kaynağı olmuştur. Komançi geleneklerine göre Kee, Taabe'nin kişiliğinin gelişmesine yardımcı olan ablası, yani "Patsi"dir. Kee her zaman gerçekleri olduğu gibi söyler ve diğerlerinin böyle yapmadığını hisseder. Tam bir erkek Fatma olan Kee, Komançilerin erkek dünyasında kendisini kanıtlamak ister. Tehlike tüm kabileyi tehdit ettiğinde Kee herhangi bir genç erkek savaşçı kadar yetenekli olduğunu kanıtlamaya kalkışır."

Trachtenberg'in adı belli olmayan Predator filminin vizyona çıkış tarihi henüz açıklanmadı.

Atilla Bilgen

BAŞKA KÜBA YOK!

Otobüsümüzün hareket etmesiyle başımı pencereye dayadım ve dışarıyı seyretmeye koyuldum. Asfalt bir yolda ilerliyorduk, ancak önümüze sık sık bir bisikletli, tuk tuk çıkıyor, ya da bir çukura denk geliyor ve hızımız azalıyordu. Manzarayı hafızama nakşetmekle meşgul olduğumdan durumdan şikâyetçi değildim. Küba dağ tepe açısından fakir bir ülkeydi, bu yüzden dışarıyı seyrederken hayal gücümü fazla zorlamıyordum!

Bizlere "Aaa burası Küba'mı?" diye sorduran, bütçeye ek gelir sağlamak amacıyla oluşturulmuş yapay şehirdeki tatil köyünden kurtulma zamanımız artık gelmişti. Gerçi bembeyaz kumlara, tertemiz türkuaz rengi denize sahipti ve bu bakımdan gerçekten muhteşemdi, ancak Varadero hayallerimizi süsleyen salsanın, romun, tütünün, puronun, mojito'nun, pina colada'nın, ellili yılların Amerikan arabalarının, Fidel Castro'nun, Che Guevara'nın ülkesi Küba'dan çok uzaktı, dolayısıyla can değildi, canan ise hiç olamazdı!

Otobüsümüzün hareket etmesiyle başımı pencereye dayadım ve dışarıyı seyretmeye koyuldum. Asfalt bir yolda ilerliyorduk, ancak önümüze sık sık bir bisikletli, tuk tuk çıkıyor, ya da bir çukura denk geliyor ve hızımız azalıyordu. Manzarayı hafızama nakşetmekle meşgul olduğumdan durumdan şikâyetçi değildim. Küba dağ tepe açısından fakir bir ülkeydi, bu yüzden dışarıyı seyrederken hayal gücümü fazla zorlamıyordum! Asfalt yolun iki yanı yemyeşil bir örtüyle kaplıydı, gökyüzü ise bebek mavisi rengindeydi. Zaman zaman, genellikle mavi boyalı, maket gibi şirin ev kümelerinin oluşturduğu mahalle veya

köylerden geçiyor, ardından gökyüzüne pamuk gibi saçılmış beyaz bulutların altındaki Hindistan cevizi ağaçları ve şeker kamışı tarlaları sonsuzluğa uzanır gibi gözlerimden yitip gidiyordu. Yol üstündeki duraklarda insanlar bekleşiyor, geçen otobüslere el ediyorlardı. Bize karşı kayıtsızlardı, zaten öyle olması lazımdı, sonuçta tur otobüsündeydik.

"Aslında bizi de durdurabilirler. Bu onların en doğal hakkı!"

Daldığım düşünceden rehberin mikrofondan yansıyan sesiyle sıyrılmıştım. Başımı öne uzatınca sol yanında oturan Oto boka gülen Abla ile konuştuğunu gördüm. Aralarında elli santim mesafe olmasına rağmen nedense elinde mikrofon vardı. Galiba yolculuğumuzun seyri hakkında bilgi vermek üzereyken, kadının sorusunu duymuş, o dalgınlıkla sesini tüm otobüse duyuracak şekilde konuşmuştu. Sorunun içeriği hakkında bilgim olmadığından verdiği yanıt bir anlam ifade etmiyordu. Muhabbetin devamını duymak amacıyla kulak kabarttım ancak Oto boka gülen Abla'nın kahkahasından başka ses duymadım. Özel bir konuşmaydı, ancak mikrofon devrede olduğundan mahremiyet kalmamış, araya burnumu sokma hakkını elde ertmiştim! Tereddüt etmeden "Doğal hakları nedir?" diye sordum. Rehber arkasına dönerek baktı ve "Küba'da belediye otobüslerinin ücreti çok düşüktür. Bizim paramızla elli kuruşa Havana'da beş kişi, Havana dışında ise on kişi otobüse binebilir." dedi

"Desenize sudan ucuz!" dedim

"Yanılıyorsunuz! Elektrik ve su belli bir limite kadar ücretsiz olduğundan suya göre pahalı sayılır! Ayrıca Küba'da tüm otobüsler, vatandaşlar ellerini kaldırdıklarında durup almak zorundadırlar. Bu kategoriye bizler, yani tur şirketleri de dâhil."

"O zaman niye durdurmuyorlar bizi?" diye sordu Kıvırcık saçlı esmer Abi

"Nezaketlerinden." dedi rehber.

"Ülkemizde böyle bir hakka sahip olsak sırf kıllığına durdurur, biner ve rahatsız edici bakışlarımızı üzerlerine dikerdik. Ellerindeki bu olanağı kullanmadıklarına göre Kübalılar gerçekten saf bir millet!" dedim.

"Saf değil de eğitimli diyelim isterseniz." dedi rehber.

"Demek ki eğitim şartmış!" dedi Kıvırcık saçlı esmer Abi.

"Umarım bizde bir gün o seviyeye ulaşırız. Neyse gelelim programımıza. İlk olarak üç saatlik bir yolculuğun ardından Küba'nın orta yerindeki Villa Clara bölgesinin başkenti olan ve devrim sırasında "Burayı alan Küba'yı alır!" diye bahsedilen Santa Clara'ya gideceğiz." dedi ve susup ayağa kalktı, yüzünü bizlere dönerek bir öğretmen edasıyla "Neden oraya gidiyoruz? Bu şehrin özelliği nedir?" diye sordu. Çalışmadığımız yerden gelmişti soru. O mahcubiyetle okul hayatımızda başvurduğumuz taktiği uyguladık ve başımızı öne eğip düşünüyor pozisyonuna geçtik!

"Tabi ki romu, o değilse kesin purosudur!" dedi Oto boka gülen Abla.

"O dediklerinizi Küba'nın tüm şehirlerinde bulabilirsiniz."

"Olsun. Şansımı denedim!" dedi ve koca bir kahkaha attı Oto boka gülen Abla. Ardından buram buram cehalet dolu bir sessizlik kapladı otobüsü.

"Santa Clara'nın kızları muhteşemmiş!" dedi Kıvırcık saçlı esmer Abi.

Rehberden öce eşi araya girip "Erdaaaal!" dedi, anında sus pus oldu Kıvırcık saçlıesmer Abi.

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

"Maalesef bu da yanlış cevaptı. Ama hemen pes etmeyin biraz çabalayın" dedi rehberimiz.

"Sakın tütün olmasın?" diye sordu Louis vuitton çantalı Abla.

"Olmasın!" dedi rehber ve sorgulayan bakışlarını yeniden üzerimize çevirdi.

"Orası Ernesto Guavera'nın şehridir!"

Başımızı sesin geldiği yöne çevirdiğimizde tura tek başına katılan, sürekli otobüsün arkasında yalnız başına oturan ve bir zamanlar kapkara bıyıklara sahip olduğunu tahmin ettiğim amcayla göz göze geldik. Bakışlarımızla karşılaşınca yüzü hafiften kızardı ve başını öne eğdi.

"Kesinlikle doğru." dedi rehberimiz.

"Bir dakika, Che Arjantinli değil miydi? Nasıl oluyor da Santa Clara onun şehri oluyor?" diye itiraz etti Louis vuitton çantalı Abla.

"İzin verirseniz ismi konusunda bir açıklama yapayım. "Che" Arjantin'de "hey" anlamında kullanılan bir kelimedir. Guevara halka hitap edeceği zaman, dikkatleri üzerine çekmek için konuşmasına "Che" diye başlardı. Zamanla bu kelime üstüne yapıştı. Onun gerçek adı Ernesto Guavera'dır." dedi Devrimci bıyıkları beyazlamış Amca.

"Şey… Bu konuyu bilmiyorum, ama bu kadar kesin konuştuğunuza göre mutlaka öyledir! Neyse gelelim şehrin neden onun adıyla anıldığına. Batista güçlerini burada bozguna uğrattığından Santa Clara, Che'nin…" dedi sustu, arka sıralarda oturan amcaya mahcup bir ifadeyle baktı, ardından "dil alışkanlığı işte, yani Ernesto Guevara'nın şehri olarak bilinir ve sokaklarında, caddelerinde, evlerin içinde, restoranlarda, her yerde onun heykellerini, resimlerini, sözlerini, ya da ona dair minnet içeren cümleleri görebilmeniz mümkündür. Şehre varınca ilk olarak anıt mezarını, müzesini ziyaret edecek, ardından tren garına geçip Batista askerlerinin pusuya düşürüldüğü trenin vagonlarını göreceğiz." dedi rehberimiz. Ardından Küba Devrimi'nin kaderini belirleyen Santa Clara Muharebesi'nde Guevara komutasındaki kuvvetlerin zırhlı treni nasıl ele geçirdiğini anlattı.

Anladığım kadarıyla olay Kara Murat'ın, Bizans İmparatoru Kastantinos'u alt etmesine çok benziyordu! Devrimcilerin Kara Murat'ı olan Guevara ve arkadaşları, elli sekiz yılının aralık ayında, gizli bir görevle Santa Clara'ya girmişler. Amaçları, kapitalistlerin Kastantinos'u sayılan Batista'nın silah ve mühimmat yüklü Zırhlı Treni'ni ele geçirmekmiş. İçi yüzlerce askerle dolu olan tren, şehrin içindeki garnizona yaklaşırken, Guevara bulduğu bir dozerle rayları parçalamış. Böylece tren hedefine ulaşamadan kentin varoşlarında durmak zorunda kalmış. Önde Guavera, arkada birbirinden cengâver yirmi üç arkadaşı etraflarını kuşatmışlar. Gerçi trenin içinde dört yüz küsur asker varmış, üstelik son teknoloji ürünü Amerikan silahlarıyla donatılmışlar. Hani söyle bir üfleseler rakipleri toz olup uçacak, ama hiçbirinin damarlarında, Kara Murat ve arkadaşlarının sahip oldukları devrimci kan mevcut olmadığından, birer korkak tavuktan farkları yokmuş! Tren komutanının aklına dozer gelmemiş ve kendi kendine "Bunlar rayları parçaladıklarına göre bayağı kalabalıklar!" diye düşünmüş. Oysa askerler hem sayıca üstünlermiş, hem de etrafları çift kat zırhla çevriliymiş. Yani trene ne bomba, ne de kurşun işlermiş. Bu arada Guevara ve

arkadaşları vagonların etrafını sarmış ve Kara Murat'ın Bizans askerlerine ateşe bulanmış oklar atması misali, her yönden molotof kokteylleri atmışlar. Askerler gıcık bir şekilde kahkaha atarak "Çift kat zırh var etrafımızda, bırak kokteyli bomba atsan vız gelir bize." demişler. Ama bir süre sonra yüzlerindeki gülümsemeleri donmuş, zira atılan şişelerdeki petrol yandıkça, vagonların içindeki ısı artmış ve dayanılmaz bir hal almış. "İçerisi sıcak mı oldu ne?" diye söylenirlerken, Guevara eline bir megafon almış ve trendekilere, yüzlerce adam tarafından etraflarının sarıldığını, teslim olurlarsa hiçbirine dokunmayacağını söylemiş. Tam bir fırına dönen trende haşlanan dört yüz sekiz asker "Başlarım Batista'ya da Amerika' ya da! Biz bu canı sokakta bulmadık!" diye düşünerek teslim olmuşlar. Bu durum karşısında Guevara, Kara Murat gibi üzerine atılan okları eliyle havada yakalayıp düşmana geri atmasına, üzerine çullananları bir kılıç darbesiyle doğramasına, surlardan surlara atlamasına gerek olmadan ve en önemlisi tek bir kişinin burnu bile kanamadan savaşı kazanmış. Kara haberi alan Batista, Kara Murat'tan kaçan İmparator Kastantinos gibi arkasına bakmadan Küba'yı terk etmiş ve bir ocak elli dokuz tarihinde iktidar devrimcilerin eline geçmiş. Bu zaferin ardından Comandante Guevara'ya "Doğuştan Küba vatandaşı" sıfatı verilmiş. Bir yuva kurup yan gelip yatacağına maceradan maceraya koşuşturmayı tercih eden Kara Murat gibi sivil hayattan kısa zamanda sıkılmış, ekonomiden sorumlu bakanlıktan istifa etmiş, takım elbisesini, kravatını çıkartıp parkasını giymiş ve yeni devrimlere yelken açmak üzere Bolivya'ya gitmiş. Ancak işler planlandığı gibi gerçekleşmemiş, zira hem Bolivyalı muhalifler söz verdikleri desteği vermemiş, hem de Amerika Batista'nın intikamını almak için kolları sıvamış. Karşısında düzensiz bir ordu bulacağını düşünen Guevara, Amerika tarafından eğitilmiş özel birliklerle karşılamış, yine de arsanlar gibi mücadele etmiş, ancak para ödülünü duyan bazı şerefsizler onu ihbar edince pusuya düşmüş ve yakalanmış. Halkın ayaklanmasından korktuklarından hemen infaz edilmesine karar vermişler ve kurayla seçilen bir askere silah vermişler. Ne var ki korkudan bir türlü tetiği çekememiş asker.. Bu durum karşısında tıpkı Kara Murat gibi "Buraya beni öldürmeye geldiğini biliyorum. Vur beni korkak, yalnızca bir adam öldürmüş olacaksın!" diye kükremiş Guevara. Bu sözlerle gaza gelen asker kursunu sıkmış, ardından çatışma esnasında vurulmuş süsü vermek için vücuduna defalarca ateş edilmiş. Öldürdükleri adamın Guevara olup olmadığından emin olmak için bileklerini kesip Buenos Aires'e göndermişler. Kimliği doğrulanınca da, bilinmeyen bir yere gömmüşler. Aradan otuz yıl geçmiş, vicdan azabına dayanamayan Bolivyalı bir general mezar yerini itiraf etmiş. Gösterdiği eski bir uçak pistinin altı hemen kazılmış. Çok sayıda ceset bulmuşlar. Birinin bilekleri tıpkı Guevara gibi kesiktir. Kendisiyle birlikte katledilenlerin kemikleri Küba'ya götürülmüş ve Santa Clara'da yapılan anıt mezara bin dokuz yüz doksan yedi yılında gömülmüş.

Rehberimiz sözünü bitirdiğinde dersini iyi çalışmış bir öğrenci edasıyla Devrimcibıyıklarıbeyazlamış Amca'ya baktı. Olumlu anlamda başını salladığını görünce sevinerek son noktayı koydu:

"Bugün Küba'daki çocuklar her okul gününe "Komünizm için öncüler, Hepimiz Che gibi olacağız!" andıyla başlarlar."

Şehir merkezinin dışında, geniş bir alanda yer alan De La Revolucion Ernosto Che Guevara Meydanı'na varınca otobüsten indik. Geniş bir meydandı ve meydanın orta yerindeki geniş platformda, üzerinde Che'nin hayatından bazı anların kabartma heykel şeklinde tasvir edildiği büyük bir duvar vardı. Duvarın sağ alt yanında Fidel'e yazdığı veda mektubunun sözleri kabartma halinde görülüyordu. Ne yazıldığı hakkında bir fikrim yoktu. Öğrenmek amacıyla rehberden daha bilgili olduğunu tahmin ettiğim Devrimci bıyıkları beyazlamış Amca'yı aradım. Şansıma hemen arkamdaydı ve büyük bir huşu içinde etrafına bakınıyordu. Sorumu hiç teklemeden bir nefeste yanıtladı: "Eğer son nefesimi başka bir göğün altında vereceksem, son olarak Küba halkını ve özellikle seni düşüneceğim."

Duvarın hemen yanında, Santa Clara Muharebesi'nin otuzuncu yıldönümü olan bin dokuz yüz seksen sekiz tarihinde yapılmış, Che'nin yaklaşık sekiz buçuk metrelik bronz bir heykeli vardı ve üstünde "Hasta La Victoria Siempre- Zafere kadar daima." yazıyordu. "Meydan bundan ibaret arkadaşlar! Birazdan müzeyi ve anıt mezarı ziyaret edeceğiz. Şimdi fotoğraf çekmeniz için on dakika serbestsiniz.

Hemen dört bir tarafa dağıldık ve her açıdan poz poz fotoğraf çektik. Devrimci bıyıkları beyazlamış Amca, meydanın ortasında durmuş, cep telefonunu yukarı kaldırmış, aynı kareye kendisini ve Guevara'yı sığdırmaya çalışıyordu. Onun bu halini görünce oğlumla yanına gidip yardım teklif ettik. Gülümsedi, gülümseyince dudaklarını örten beyazlaşmış ve tütün içmekten sararmış pos bıyıkları yukarı doğru kıvrıldı. Bu haliyle daha bir sevimleşmişti. Telefonunu aldığım gibi kaç basamak olduğunu saymadığım merdivenlerden indim ve en güzel açıdan Che Heykeli ile birlikte fotoğrafını çektim. Yanına gittiğimde oğlumla birlikte heykeli inceliyordu. Beni görünce "Bakın" dedi "bu heykelin her noktasında pek çok sembol vardır. Güney Amerika yönüne bakması bağımsız ve birleşik tek Güney Amerika hayalini simgeler. Başka ilginç detay ise heykelde gördüğünüz boyun atkısıdır. Küba'lı heykeltıraş Dellara, Guevara'yı şehri fethettiği günkü haliyle betimlemiştir. Birkaç gün önceki çatışmada düşüp kolunu kırdığından Santa Claraya girdiğinde kolu alçıdaymış. Gördüğünüz gibi üstünde üniforma var, kırık kolu alçıda, sağ elinde ise tüfek tutuyor, ama kol askısı boynunda serbest duruyor. Bu isyankâr olmasını simgeler."

"Sizin dediklerinizi duyunca heykel gözümde daha bir anlam kazandı. Bundan sonra başınıza belayım. Kovsanız bile yanınızdan ayrılmam." dedim.

Grup toplanınca heykelin altında bulunan mezarını ziyaret etmek için kuyruğa girdik. Burası Kübalılar için kutsal bir mekân sayıldığından mutlak sessizlik ve saygı ortamında gezilmesi isteniyordu. İçeriye çanta, fotoğraf makineleri sokmak yasaktı. Görevliye üzerimizdekileri bırakıp numaramızı aldık ve sessiz bir şekilde sıranın bize gelmesini bekledik. Che ve yoldaşlarının mezarı çok büyük olmayan loş bir ışıkla aydınlatılmış, alabildiğine sessiz, serin bir odanın duvarlarına

yerleştirilmişti. Her bir mezar kare şeklindeydi ve üzerinde mezar sahibin portresi kabartma şeklinde yer alıyordu. Guevara'nın mezarını diğerlerinden ayıran tek şey üzerine düşen yıldız şeklindeki ışık huzmesiydi. Kabartmaların altında adları yazılıydı ve ülkelerine göre sınıflandırılmıştı. Kabartmaların üstlerine gelecek şekilde duvara monte edilmiş düşük voltajlı lambaların ışıkları, salona uhrevi bir hava veriyordu. Odanın bir köşesinde ise süreli yanan bir meşale vardı.

Karşı salon müze şeklinde düzenlenmişti ve özel bir yer olduğunu adımımı attığım an hissetmiştim. Burada Che'nin çocukluğundan başlayarak ailesinden, eğitim yıllarından, Arjantin'deki günlerinden, Meksika da fotoğraf çekerek hayatını kazandığı dönemden, gerilla günlerinden komutanlığa yükselişine kadar geçen yıllara ait pek çok eşya, belge ve fotoğraf bulunmaktaydı. Dağda, kırsalda, gerilla günlerinden kalma günlükleri görünce insan ister istemez hüzünleniyordu. Bir başka köşede ise okuduğu kitaplar, fotoğraf makineleri, yaralı gerillaları tedavi ederken kullandığı tıbbi cihazlar vardı. Dışarı çıktığımızda boğazım düğümlenmişti. Konuşsam ağlayabilirdim. Bir köşede rehberin gelmesini beklerken Louis vuitton çantalı Abla. "Che Bolivya'da öldürüldüğünde çantasından Nutuk çıkmış. O kadar bakınmama rağmen bulamadım. Aranızda gören oldu mu?" diye sordu.

"Yanlış bilgi." dedi Devrimci bıyıkları beyazlamış Amca.

"Ne demek yanlış bilgi? Karım emin olmadığı konuda asla iddia etmez" dedi Lacoste marka kazağını omuzuna bağlayan Abi.

"Bakın arkadaşlar bu konu artık kontrolden çıkmış bir şehir efsanesidir. İşin aslını anlatayım da, bir daha bu safsatalara kulak asmayın. Nâzım Hikmet, altmış bir yılında Küba'ya gittiğinde Fidel Castro'ya Mustafa Kemal ve Kurtuluş Savaşı'nı anlatır. O da Küba'da görevli Türk diplomatından Nutuk'un İngilizce ya da İspanyolcasını ister. Kitabı bitirince Guevara'ya verir. Bundan sonra ne oldu bilinmiyor. Belki okudu, belki de söyle bir göz atıp kenara bıraktı. Ama gerçek olan tek konu öldürüldüğünde yanında olmadığıdır. Zaten üzerinden başta Karl Marx'ın Ekonomi Politiğin Eleştirisine Katkı kitabı olmak üzere beş kitap çıkmıştır ve içlerinde nutuk yoktur. İsteyen araştırabilir." dedi.

Bilgi konuşunca cehalet susarmış! Bu yüzden kimse itiraz etmedi. Rehberimizin gelmesiyle otobüsümüze bindik ve Batista'ya son tokat attığı yer olan Tren Blindado'ya doğru yola çıktık.

Bin dokuz yüz elli sekiz yılının son günü bu bölgede adeta donmuştu. Bir köşede dozerin tahrip ettiği tren yolu rayları ve vagonlar varken, başka bir köşede yaşanmış olayları anlatan yazılı bir anıt vardı. Oğlumla beraber vagonların içine girdik. Her birinin içi fotoğraflar, muharebe esnasında ele geçirilmiş silahlar, askeri aygıtlar ve anılarla doluydu. Hatıra fotoğrafları çekip vagondan aşağıya indiğimizde rehberimiz serbest zaman verip bizi kendi halimize bıraktı.

"Gelin size en az meydandaki kadar ünlü başka bir heykel göstereyim." dedi Devrimci bıyıkları beyazlamış Amca.

Merakla peşine takıldık. Kırk yıldır burada yaşıyormuşçasına rahat hareket ediyordu. Dört blok ileriye yürüyünce karşımıza kucağında küçük bir çocuğu tutan Che heykeli çıktı.

"Burası ellili yıllarda karargâh merkeziydi, günümüzde ise Küba

Komünist Partisi binası."

"Bu kadar bilgi sahibi olduğunuza göre daha önce defalarca gelmiş olmalısınız."

"Yok canım! İlk defa geliyorum. Bugüne dek gerekli parayı bir türlü denkleştiremediğimden erteleyip durdum. Ama yüreğim hep bu topraklarda olduğundan bulduğum her yazıyı okudum, her belgeseli seyrettim. Anlayacağınız gelmeden karış karış ezberledim. Gelelim karşımızda duran Che ve Çocuk Heykeli'ne. Comandante"nin en dikkat çeken heykellerinden biridir. Gördüğünüz gibi Guevara ileri doğru adım atmaktadır ve kucağında geleceği ve masumiyeti sembolize eden bir çocuk taşımaktadır. Che ile aynı boyda yapılan heykelde yaşamını anlatan çok sayıda heykelcik bulunmaktadır. Bakın ayak bileğindeki motosiklet heykelciği, Che'nin Motosiklet Günlükleri adıyla kitaplaşan Latin Amerika turunu simgelerken, pantolonun sağ bacağında uzanmış silahlı insan figürü, dağda dinlenen gerillayı anlatır. Kucağındaki çocuk; geleceği, gömleğinin sağ cebinde ata binmiş mızraklı insan; yel değirmenleriyle savaşan Don Kişot'u ve Che'nin devrimci romantizmini, sağ omzuna tırmanan keçi gerillaların inatçılığını, saçları arasındaki figürler ormanda gizlenen gerillaları anlatır. Bunlar sadece şu an aklıma gelenler, daha bunun gibi onlarcası var."

"İyi ki sizle tanıştık. Yoksa hayatta bu detaylara dikkat etmezdik." dedi oğlum.

"Nasıl buldunuz Küba'yı? Beklentilerinizi karşıladı mı bari?" diye sordum.

"Karşılamasa ne olacak, elimizde kalan son kale burası!"

"Nasıl yani?" diye sordu oğlum.

"Bak evlat bu ülkede sağlık ve eğitim sorunu diye bir sorun yok. Kimse ne aç, ne de açıkta. Gördüğün gibi hiçbir yerde reklâm tabelası bile yok. Anlayacağın tüketim odaklı bir hava yerine, halk yaşam odaklı bir hava soluyor. Tüm bunlar kapitalist toplumların hayal bile edemeyeceği kazanımlar, ancak… "dedi ve sustu. Bunun üzerine oğlum "Sorun ne?" diye sordu.

"Kapitalizm bunu asla kabul etmez. Zaten etmedi! Düzeni bozmak için sürekli fırsat kolladılar. Fidel'in ölümüyle aradıkları şansı yakaladılar. Raul, turizm gelirleri artsın diye lüks mağaza ve otellerin açılmalarına izin verdi. Halk sahip olamayacakları ürünleri görmek için camekânlara başını dayadı ve daha fazlasını istemeye başladı. Böylece huzur bozuldu!"

"Ne olacak şimdi?" diye sordu oğlum.

"Her şeyden önce halkın gelirini belli bir seviyeye çıkartmak ve alım gücünü artırmak lazım. Bunun için önce tarımsal üretime yönelmeli, ama gel gör ki, ülkede tarım işçisi kalmadı! Zira eğitim şart dediler ve sonuçta neredeyse herkes hekim, herkes öğretmen, herkes bilgisayarcı oldu! Çiftçi ailelerinin evlatları bile birinci sınıf eğitim alınca köylerinden göçtüler. Diğer bir sorun ise büyük bir özveriyle çalışan doktorların, öğretmenlerin direksiyon sallayan şoförlerden, garsonlardan az para kazanmaları. Durum böyle olunca yeni yetişen nesil kısa yoldan köşeyi dönme hayali içinde. Okulları biter bitmez ülkelerine hizmet edeceklerine bol bahşiş alabilecekleri işleri tercih ediyor, dolayısıyla devrimci rotadan uzaklaşıyorlar. Tabi bu da kapitalizmin ekmeğine yağ sürüyor."

"Desenize birkaç yıl içinde son kalede düşecek." dedi oğlum.

"Umarım yanılırız evlat, zira başka Küba yok!"

DEVAM EDECEK...

Red Sonja'nın Efsanevi Çizeri

FRANK THORNE

90 Yaşında Öldü

Thorne, 16 Haziran 1930'da New Jersey-Rahway'de doğdu. Kariyerine 1948'de Standard Comics'te romantik başlıklar çizerek başladı. Bazı gazetelere, aralarında "Perry Mason" ve "Flash Gordon"un da bulunduğu strip bant şeridi ve çizgi romanlar için kurşun kalem çizimler yapmaya başladı.

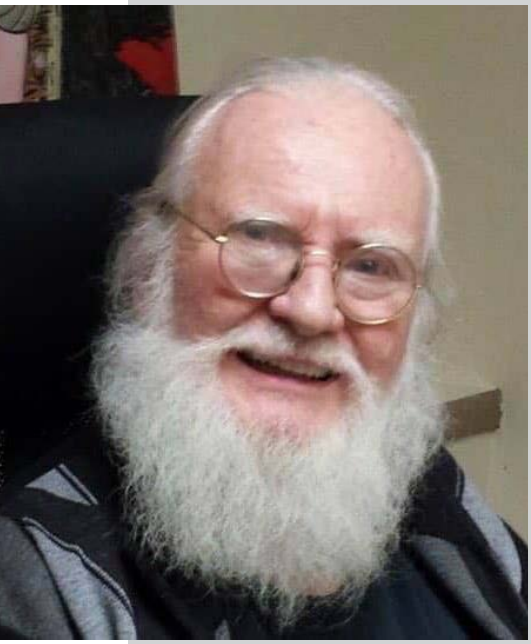

Marvel'in Kılıçlı Dişi Şeytan'ı Red Sonja çalışmalarıyla tanınan 90 yaşındaki çizgi roman sanatçısı Frank Thorne'un, karısı Marilyn ile 7 Mart 2021'de, aynı gün öldükleri bildirildi. Ölüm nedenleri henüz bilinmiyor.

Thorne, 16 Haziran 1930'da New Jersey-Rahway'de doğdu. Kariyerine 1948'de Standard Comics'te romantik başlıklar çizerek başladı. Bazı gazetelere, aralarında "Perry Mason" ve "Flash Gordon"un da bulunduğu strip bant şeridi ve çizgi romanlar için kurşun kalem

çizimler yapmaya başladı. 1976'da "Marvel Feature"a ikinci sayısından itibaren, Bruce Jones tarafından yazılan Red Sonja maceralarını çizmeye başladı. Ardından Roy Thomas ve Clara Noto tarafından yazılan ve Sonja'nın kendi adını taşıyan serisini 1977-1978 yıllarında resimledi.

Paul Levitz Facebook'ta şu yorumu yaptı: "Frank kariyerinin en iyi zamanını, Marvel'ın hem güçlü hem de seksi Red Sonja'sını çizerek geçirdi. Muhtemelen cosplayden ilham alarak çalışan ilk ana akım sanatçısı oldu. Marvel ressamlarından biri olan Wendy Pini'nin gösterilerde defalarca canlandırdığı Red Sonja'ya sihirbaz kimliğiyle eşilk eden de yine Frank Thorn oldu. Sanatçı zamanını, seçici jüri olarak Red Sonja benzeri yarışmalarında değerlendiriyordu.

Playboy, Heavy Metal ve National Lampoon gibi dergilerin yanı sıra, kendi kadın savaşçısı Ghita of Alizarr'n da yer aldığı Fantagraphics'de bir dizi erotik çizgi romanlar çizdi. Thorne, 2007'de The Comics Journal'a yaptığı açıklamada, "Sonja" çiziminin erotik kadın çizimleri için başlangıç dönemi olduğunu söyledi.

Thorne, 1963'te Ulusal Karikatürcüler Derneği Ödülü'nü kazandı. Ayrıca 1978'de San Diego Inkpot Ödülü ve bir de Playboy Editörlük Ödülü aldı. O ve Marilyn, 1956'dan beri evlilerdi.

Levitz,Thorne için; "Yetenekli, ilgi çekici ve zeki bir adam" dedi. "Bundan sonrası için iyi yolculuklar Frank. Yıllar boyunca hatırlanacaksın."

Kaynak: CBR.com

7’den 70’e tüm çocuklara

Lunapark

7’den 70’e Lunapark aylık çocuk dergisi; e-dergi formatıyla, eylül ayından beri, aksaklığa mahal vermeden, internet mecraları üzerinden çocuklara ve çocuk dergisi sevenlere ulaştırılıyor. 7’den 70’e ibaresine takılmayın, 80 yaşındakiler de okuyabilirler :)

Tamamen gönüllülük şiarıyla hazırlanan ve yol alan Lunapark; Benim, senin, onun, hepimizin çocuk dergisi olma amacında. Takip edip okumanın yanı sıra, yazılarıyla, çizimleriyle dergiye omuz vermek isteyen, eli kalem tutan, dudağında çalacak ıslığı olan, çocukları ve çocuk dergilerini seven her arkadaşımıza açık Lunapark’ın sayfaları. Dergide yer almasını istediğiniz çalışmalarınızı, eleştiri ve önerilerinizi: lunaparkeposta@gmail.com adresinden ulaştırabilirsiniz.

Ayrıca, küçük kardeşlerimizin yazı, resim, fotoğraf, şiir ve hikaye türü çalışmalarını da beklediğimizi özellikle belirtelim.

Dergimiz, Mart ayında yayınlanan 7. sayısı ile, yine baştanbaşa renkli, eğlenceli ve dopdolu. Dergiyi okuduktan sonra sevdiklerinizle paylaşmayı da ihmal etmeyin lütfen.

Sevgiyle kalın, **Lunapark**’ta kalın…

https://lunaparkcocukdergisi.blogspot.com

ÇİZGİ ROMANLI BULMACA ÇÖZÜMÜ

Hazırlayan: elvan adıgüzel

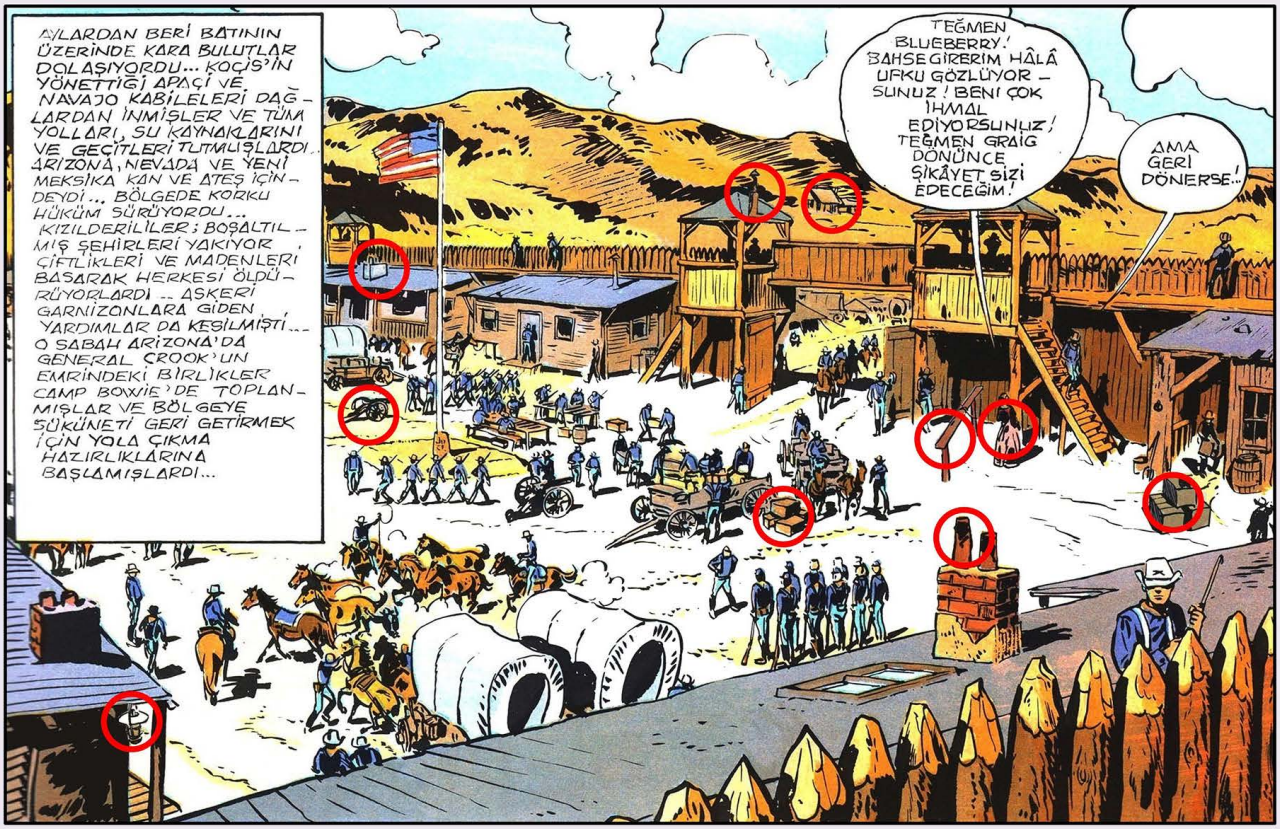

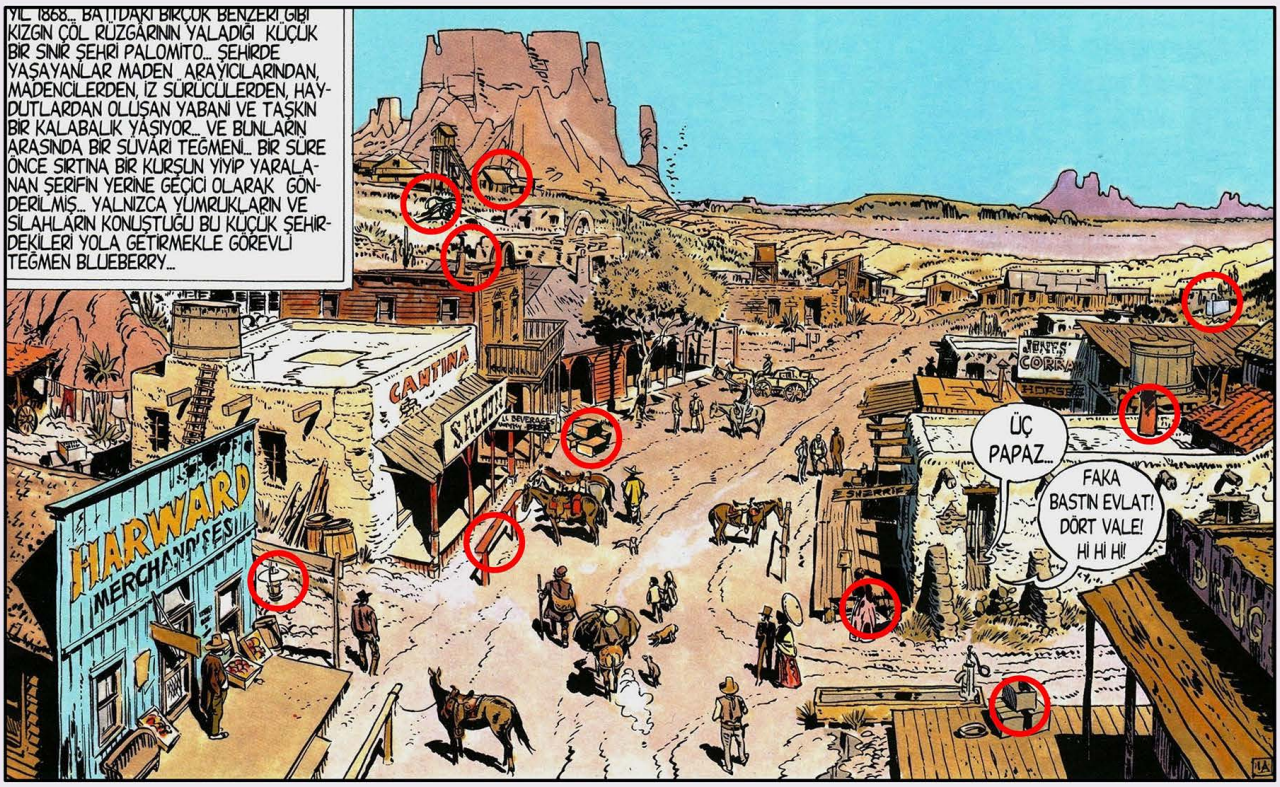

Pinup...
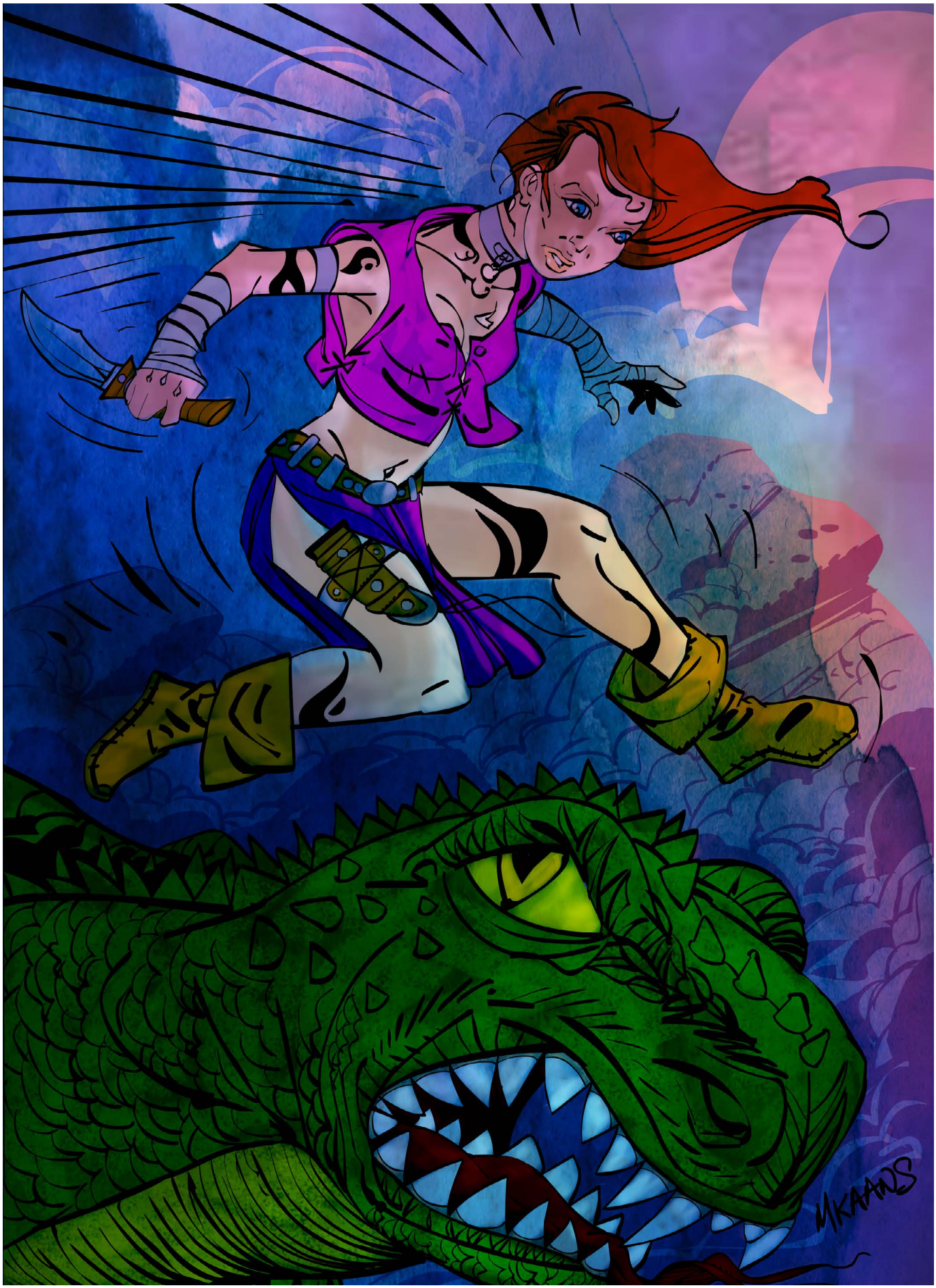
İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç